

М. Д. Кардацук

КАЦАПІЗМ

ЗМІСТ

Від редакції.....	3
I. Як розкривався кацапізм і як творився «Кацапізм».....	4
II. Виникнення і сутність кацапізму.....	18
III. Після Кривавої Орди, але ще з кацапізмом.....	40
IV. Як захищатись і як боротись з кацапізмом?.....	61
Післямова.....	78

Від редакції

«Кацапізм» - це масштабна по замислу і результату робота як в науковому так і в практичному плані. Автору, Кардашуку М.Д., вдалося витягти здавалося би прості, але малодоступні істини; витягти з темряви і «сусанівських боліт» Московщини; із смітників «билін, сказаній, повестей...» московських попів; з-під завалів «історичної продукції» галімотів. І зробити це наперекір не тільки «стражам комунізму», але і «високоннауковим і високопосадовим блудам» кацапистів всіх мастей. Він зумів не тільки витягти ті зерна істини «на світло» і очистити від столітніх нашарувань. І головне, він зумів виявити глибинні зв'язки між ними як цілісного етнічного світогляду москалів.

Ним виявлені, розшифровані і ранжировані по значимості ідеологічні принципи, на яких базується і функціонує кацапізм, як ідеологічна система Москви - Рассеї.

Давні поняття «кацапи» і «кацапізм» виведені із стану організованого забуття і заборони, і введені в сферу легальних наукових і політичних категорій.

Вихід у світ «Кацапізму» зараз особливо актуальний ще із огляду на сучасну політичну ситуацію. Оговтавшись від «перестройки» і розвалу совдепії, кацапізм розгортає широкомасштабні агресивні дієства проти країн і народів, що визволились з-під Москви - Рассеї. А щоб в такій ситуації захиститись, то найперше, треба знати і розуміти ворога - нападника. «Кацапізм» - це своєрідний і потужний промінь світла, що освітив злочинний «шлях кацапів» від сьогоднішня і аж до його початку - витоку з монголо-татарської орди.

Кардашук М.Д. жив і працював в різних країнах совдепії (Україна, Латвія, Мордовія, Рассея). Тому мав і скористався можливістю побачити злочиння Москви - Рассеї не тільки зблизька, але й із позицій різних народів.

І як вчений і інженер, зумів виділити і акцентувати увагу на головних ідеологічних домінантах кацапізму.

«Кацапізм», незважаючи на високий емоційний рівень, адресований всім думаючим людям, де б вони не жили.

I. Як розкривався кацапізм і як творився «Кацапізм»

Нелегко зараз, через стільки років і в Незалежній Україні пояснити і зрозуміти вчинки в ті далекі і страшні часи. Але розумію, що цього не обминути, і власне з цього треба починати. Постараюсь по порядку.

Отже. Коли по «високому» рішенню я переїхав з Риги в Київ на таку ж роботу в галузі мікроелектроніки, то перші київські роки пролетіли під гаслом : «робота, робота і робота». Справа не тільки в тому, щоб виправдати «високу» довіру і запрошення на Батьківщину, про яке я мріяв. Створювались і запускались у виробництво перші серії напівпровідникових інтегральних мікросхем. Давалось це надзвичайно важко. Тому не було часу оглянутися і придивитися до того, що ж твориться навкруги, в Києві і в Україні, куди так хотів і зрештою повернувся. А коли подивився, то тодішня київська дійсність потрясла мене: скрізь панував терор, терор, і тисячу разів терор! Під пропагандистський шум брехливого і абсурдного так званого «пролетарського інтернаціоналізму», йшло тотальне винищення всього українського, винищення жорстоке, винищення з корінням, з цинічним приниженням української нації. В Латвії, де я перед цим працював, такого рівня «успіхів» Москва ще не досягла. Там окупанти себе відчували ще не так «уютно». А от в нашій київській дійсності були всі компоненти відомої істини:

«Раб, який бореться проти рабства - це революціонер.

Раб, який не бореться проти рабства - це просто раб.

Раб, який пишається своїм рабством - це холуй.»

Московський більшовизм безпощадно винищував українських патріотів, а решту людей заганяв в совдепівське багно рабства і холуйства. Не забарився і перший київський «дзвінок» пробудження, що прозвучав для мене в листопаді 1967р. Тоді московський більшовизм святкував своє півстоліття. Хтось підсунув «свиню», такі жарти практикувались, і мої лабораторії доручили випустити ювілейну інститутську газету. Довелось потрудитись «в честь» більшовизму: красиво оформили багатометрове полотнище газети, зібрали всякого «патріотичного» совкового матеріалу і т.д. Одним словом, чекали похвали. І раптом, в інституті переполох : «націоналісти, петлюрівці, бандерівці тощо». Що ж сталося? Причина переполоху і «возмущенія трудящихся» виявилась дуже простою: декілька статей були написані українською мовою. І тільки! Ніякої антирадянщини спецрозслідування не виявило. Крім української мови.

Ця газетна історія мала і своє трагічне продовження. Через деякий час з роботи вигнали молодого інженера - випускника Київського Університету, що був автором тих українських статей. За це хлопця тероризували і начальство, і «патріоти» - русскоязычники. А потім він візьми і насмілився написати українською мовою й службову записку виробничого характеру. Начальник рускій пірвав її, і кинув інженеру в обличчя з криком: «вон с інститута!»

І молодого інженера вигнали в радянське безробіття як неблагонадійного. Зрозуміло, оформляли це як «по собственному желанію». Коли я запропонував, щоб допомогти молодому інженеру, перейти в мою лабораторію, він із сльозами на очах сказав: «ви не зможете мені допомогти, вони зроблять своє, це їх влада, а ви тільки зашкодите собі.» Пізніше, як слід було чекати, він попав в руки кагебістам. А там, як завжди, трагедія і особиста і сімейна. В цьому вони були великими майстрами! «Героями» цієї розправи були не якісь там «бувші» енкаведисти чи зношена партноменклатура, яких насаджували по київських підприємствах для «надійності». Ні, це були такі ж звичайні, але русскіє, інженери на чолі з директором русскім. Звідкіля у них, русскіх, стільки ненависті до України і українців?

І по якому праву вони, русскіє, могли так жорстоко і безкарно нехтувати не тільки простими людськими правилами, але і формальними совєцькими законами? Можливо зараз, ці русскіє і Ко, вимагають двоязичія в Незалежній Україні?

Цей «дзвінок» не тільки висвітив наші біди-проблеми, він глибоко вразив мене. Я завжди лояльно відносився, так і зараз відношусь, до людей різних національностей. Але це було зовсім іншої природи явище, і воно, як я почав БАЧИТИ, панувало скрізь в київській дійсності. Щось урвалось. На наших очах зайді з «холодної і голодної» знуцались над українським інженером тільки за те, що він українець. І це в нас, в Україні?! Це був «відкритий урок» кацапізму в реальній дійсності. А їх безліч, кожен день і на кожному кроці. Висновок напрошувався сам собою: нам, українським вченим і інженерам, треба не тільки займатись професійними справами, але і боротися за право бути українцями в себе вдома, на своїй українській землі! Треба боротися, а не ховатися від політичних подій, бо інакше нас чекала, як писав Брехт:

***«...Крокують в ряд барани,
бубни б'ють,
шкіру для них дають***

самі барани...»

Тоді ще досить молоді, ми готові були кинутись у бій і напевно, загинули б. Якщо б справа йшла про збройну боротьбу, то тут для мене і моїх близьких, не було б питання. Але тоді йшлося про політичну боротьбу, сферу нам невідому, і мало зрозумілу по суті. По прийнятих в техніці звичаях, перш ніж щось включати, треба було докопатися до суті і причин цих явищ. Тому я кинувся, зрозуміло поза роботою і без розголосу, читати все, до чого можна було добратися про нас, українців, і про наших гнобителів. В київських бібліотеках все було виметено московською мітлюю, а залишені в них матеріали були «мічені» КГБ. Бібліотеки були зобов'язані давати письмові звіти в КГБ про те, хто і коли цікавився цими «міченими» матеріалами.

Ми це знали і діяли відповідно, щоб не «висвічуватись». Користувались будь-якими нагодами в Москві та в інших містах Радянської, де «чистки» не були такими жорстокими. Співставляючи і аналізуючи інформацію з різних джерел і свідчень очевидців, і учасників подій, яких зустрічав в різних краях імперії, переді мною відкривалась картина страшної злочинності Москви - Радянської, яка простиралась по всій її історії і мала спільні ідеологічні домінанти. І ці ідеологічні домінанти, однакові і в поміщицькій царській російській імперії, і в «комуністичному» радянському союзі. В усьому спектрі пропагандистських творінь (кіно, телебачення, газети, книги і т. д.), а тим більше в реальних діях, висвічувався підступний брехливий і кривавий монстр.

Це відкриття надзвичайно ускладнило життя: важко було не просто спостерігати, а БАЧИТИ; не просто слухати, а ЧУТИ, злочинну і брехливу совдепю. Цей стан можна, в якійсь мірі порівняти з тим, коли ви під мікроскопом роздивились брудний посуд, в якому повзе безліч мікробів у вигляді огидних черв'яків. А з цього посуду треба потім їсти!? Такою щоденно вже бачився і «розвинутий» соціалізм, і «найгуманніша» ідеологія та інші реалії совдепії.

Тут хочу трохи змінити хід розповіді і наголосити на тому, що усвідомлення-пізнання кацапізму відбувалося паралельно з воскресінням і усвідомленням подій-картин, що записались в пам'яті з раннього дитинства. Вони час від часу оживали і мандрували зі мною по світу і по житті.

Напевно у всіх людей такі власні життєві образи-картини воскресають і допомагають пізнавати суть тих далеких подій, що закарбовані на них, а також бачити в їх світлі сьогоднішні події і пізнавати ці новітні явища.

Особливо таке воскресіння відбувається в часи життєвської напруги чи скрути. Тож і в пошуках відповідей на гострі питання тодішнього нашого життя переді мною оживали події і образи - картинки із власного життя. В дитинстві, наприклад, вони лише записувались в зорову чи смислову пам'ять, але не були осмислені, не були розшифровані. Поглиблюючись в суть қацапизму, я знаходив їм пояснення, які підтверджувались прочитаним чи почутим від тисяч людей, яких зустрічав в різних сторонах совдепії, людей різних націй, різних поколінь, різних професій і долей.

Приведу лише декілька таких особистих інформативних картин, що Мали пряме відношення до порозуміння қацапизму. Тоді, в дитинстві, я їх тільки запам'ятав. І не більше. Розуміння і осмислення приходили поступово і значно пізніше.

Найперша картина політичного змісту, що запам'яталась, така: двоє чоловіків у військовому одязі обнімаються, дивлячись з плаката на вас. Однею рукою вони обнімаються, а в другій ззаду кожен тримає ножа, з якого капає кров... Такі плакати літом 1939 р. розклеювали в Кутах. На них Гітлер і Сталін обнімаються, як друзі.

Картина друга. їдуть по гостинцю з боку Косова совітські танки, на яких сидять солдати. Деякі з них кричать до людей нашою мовою. Люди, в тому числі і татко, дають їм кошики з їжею і жбани з вином. Скрізь чути: «наші, наші,...їдуть...» Так восени 1939р.в Кутах зустрічали совітів.

Картина третя. В дідовій хаті повно людей. За столом сидить совітський офіцер (чи солдат), щось говорить і плаче. Дорослий та ще й військовий, а плаче. Чому?! Зима 1939-1940р.р. Совіт-українець розповідав про злочини москалів на сході України.

Картина четверта. Вночі москалі забрали сусідів із директорського будинку, жінку і хлопчика. Їх вивезли в Сибір, а в їх будинку поселили дві сім'ї москалів енкаведистів. Зима 1939-1940р.р.

Картина пята. До нас на подвір'я заїхали якісь люди і сказали, щоб здати всі книги і газети, бо якщо потім знайдуть, то буде погано. Тато виніс їм частину, а решту потім заховав під сіно на стайні. Літо 1940р Москалі відбирали і спалювали українські книги, журнали...

Картина шоста. Жидівка з двома дітьми прийшли пити «молоко з медом». Так вони робили багато років. Бабуся щось питає її, а жидівка каже: «... вами розчинили, а нами замісять...» Літо-осінь 1940р.

Картина сьома. В місті горить штаб енкаведистів. Москалька з директорського будинку щось просить у мами. Москалі тікають. Літо 1941р.

Картина восьма. В директорському будинку поселився німецький офіцер. Кожен ранок туди приходив жид-перукар його голити. Німець застрелив нашого пса. Осінь 1941р.

Картина дев'ята. Горить жидівський квартал в Кутах. Жидів повели німці кудись гостинцем. Зима 1942р. Ось так і «замісили».

Картина десята. Мене з братом Івасем і ще багатьох хлопчиків забрали німці зі школи і кудись везли: спочатку підводами, потім паромом, а потім поїздом. Якось вночі потяг зупинився і нас звільнили оунівці. Нас розвезли по селах і розселили між селянами. Мене з братом поселили в добрих людей в с.Івано Пусте на Тернопіллі. Восени мама приїхала і забрала нас додому. Весна-осінь 1942р.

Картина одинадцята. На гостинці бандерівці оточили німецьку колону. Забрали у німців зброю, але німців не стріляли, а відпустили через гори додому. Зима-весна 1944р.

Картина дванадцята. Вночі прокинувся, а в хаті нікого, всі втекли, а мене залишили сплячого. Одягнув капці і побіг через сад до діда. Там зібрались всі наші. Говорили, що поляки разом з ковпаківцями мали напасти на нас. Зима-весна 1944р.

Картина тринадцята. Вночі до діда прийшли якісь озброєні люди, питали дядька Валентина. Він сховався, вони забрали тітку Ганусю. Її і ще кілька людей тієї ночі спалили в stodолі під лісом. На другий день вдосвіта, мама принесла завитий в простиню обгорілий останок її тіла, на якому був клаптик сукні з матерії в сірі і рожеві квадратики. Викопали яму на дідовій могилі і там похоронили останки тітки Ганусі. Зима-весна 1944р. Це була передова енкаведистська група, що йшла перед військами і діяла під виглядом наших партизан.

Картина чотирнадцята. Прийшли москалі. Нас евакуювали в с. Залуче під Снятином. Звідтіля татка забрали москалі в свою армію, а дядька Валентина забрали енкаведисти. В Кутах став фронт на все літо. Весна-літо 1944р.

Дядько Сіверський В. був заарештований і вивезений в Сибір. Там пізніше, знову оженився, мав дві дочки, які десь в Красноярському краї жили.

В 1984р. приїхав до мене в Київ і розповів про ті події, і про те, як в Коломиї серед енкаведистів, що його допитували, був і «партизан», що крутився раніше біля «Просвіти», в роботі якої вони приймали участь з тіткою Ганусею. Тітку Ганусю спалили разом з 7-ми місячною дитиною, якою вона була вагітна. Чи пам'ятаєте це ви, сибірячки, коли вас записують «русскімі»? Вашого братика чи сестричку по батькові спалили рускіє ще в утробі матері.

Картина п'ятнадцята. Мама приїхала в Залуче і плакала, бо татко загинув. Їх без підготовки відразу направили на фронт в Кути. Там він і загинув. Поховали його біля церкви. П'ятеро нас, чотири хлопчики і сестричка стали сиротами. 19 серпня 1944 р.

Картина шістнадцята. До нас додому прийшли москалі, застрелили в стайні поросся, єдине, що було в нас, виволокли на подвір'я і забрали! Мама плакала і просила, щоб не стріляли, бо п'ятеро дітей, що будуть їсти взимку. Москаль автоматом відштовхнув її. Літо 1945р.

Картина сімнадцята. В центрі міста москалі розклали вбитих бандерівців, щоб люди приходили і пізнавали. Москалі і стрибки стежили, чи хтось не заплаче. Так вони робили багато разів. Літо-осінь 1946р.

Картина вісімнадцята. Ми, діти, купались в Млинівці – витока Черемоша. Прийшла група солдат-москалів, їх гарнізон був недалеко. Троє москалів схопили чомусь хлопчика; двоє за руки, а третій за ноги і почали занурювати його головою під воду, потім витягали і знову занурювали. Вони до нього щось говорили, а він кожен раз кричав: «москалі, москалі...». Хлопець вже посинів, і тут хтось з дітей крикнув: «бандерівці йдуть». Москалі повтікали. Літо 1946р.

Ця картина запала в пам'ять не через жорстокість москалів. Ми до неї вже звикли. Причина інша. Той хлопчик, якого топили москалі був сином місцевого комуніста, який ще з двома комуністами вийшли з червоним прапором зустрічати москалів осінню 1939р. А то йшла колона польських військ, що відступала через Кути на Буковину. Поляки постріляли тих комуністів, як союзників москалів, що наступали зі сходу. Як же так, москалі знущаються над сином того комуніста, що вийшов зустрічати тоді москалів!?

Для нас москалі, більшовики, комуністи - це було, одне і те ж саме. А тут щось не так!?

Картина дев'ятнадцята. Ввечері до нас прийшли озброєні. Троє зайшли в хату, інші залишилися на подвір'ї. Питали у мами, де син Микола, найстарший брат. На щастя його не було тоді вдома. Вони вийшли. Перед вікнами на дворі сушилися простині. Раптом одну хтось стягнув. Я виглянув у вікно і побачив серед гурту двох, яких раніше бачив декілька разів у гарнізонному кіно (кімната-зала невеличка) куди ми, хлопці, «за так чи за яблука» пробирались, щоб подивитись «трофейні» кінокартини. Це були ті, що сідали не як інші солдати, а в задньому ряду, звідкля зганяли нас. Від них завжди несло перегаром і якимось особливим смородом. Вранці біля школи знайшли повішену дівчину, а в шанці біля дороги до школи лежав застрелений сусід. Потім над його жінкою глумилися енкаведисти в їх штабі. Зима 1946-1947р.

Картина двадцята. З нашої школи багато дітей з родинами забрали в Сибір. Їх хати під горами москалі підривали протитанковими мінами. Зима 1946-1947р.р.

Картина двадцять перша. Гурти голодних людей з Молдавії і Сходу ходять по селу і просять їсти. Там у них голод, а у нас бандерівці не дали москалям все забрати. Мама чим могла годувала цих людей. Літо-осінь 1947р.

Картина двадцять друга. 1949р. Я перейшов у 8-й клас Курської середньої школи. Нас почали на ніч замикати у директорському кабінеті, змушуючи записуватись в комсомол. Ми не хотіли. Мого товариша Петра Гулія з бабусею (він був круглий сирота) вивезли в Сибір. Мені, М. Заваді і М.Фединчуку вдалося перебратися в школу у м. Вижниці Чернівецької області. Там у 8-му класі було лише сім учнів і директор не вимагала від нас, щоб записувались в комсомол. Ми були раді, хоча треба було йти далеко, а міст через Черемош був зруйнований. Там, у Вижниці і закінчив середню школу, з якої пізніше вийшли знамениті, «Смерічка» і Назарій Яремчук.

Картина двадцять третя. Я збирався вступати до Університету. Прийшла Шура Дмитрівна, дружина директора школи, вони недавно приїхали з Донбасу: він українець, вона говорила не по нашому. Вона і каже до мами: «...Не журіться, Настю, Міша буде добре вчитися, стане русским і все в нього буде добре...» Мама глянула на мене і в її очах побачив чи відчув і сльози, і біль, і тривогу, і прохання, все те, про що говорять материнські очі перед проводами сина в далеке і непросте життя. Літо 1952р.

Завжди, коли буваю вдома, зараз у сестри Ганусі, то йду до маминої мо-

гили. І найпершими словами моєї молитви завжди виривалось: «Матусю, я не зрадив Вас, я українець»..

На зміну і на допомогу таким картинам дитинства, а це лише невеличка частка їх, прийшли дорослі картини, радісні і трагічні, смішні і серйозні, успіхи і невдачі долі своєї і тисяч інших людей, що зустрічались на життєвих дорогах і просторах совдепії. З цього нескінченного списку, приведу лише три, кожна з яких містить елементи знакової істини.

1958р. Мордовія м.Саранськ. До нас в цех, я тоді був старшим зміни, прибіг чолов'яга десь біля 40 років і представився мені членом обкому партії (комуністів). На «спец ящик» так просто не пройти, і тим більше, його привели з директорського прийому. Я не міг зрозуміти, про що він говорить і що від мене вимагається. Лише окремі слова і фрази: «Москва, ЦК, товариш, якась компанія, треба засвітитись, витягти з дири, треба похерити один, а потім поміняти»

Подумав, що не розумію через недостатнє знання «язика», тому попросив бригадира нападників, місцевого мордвина, поговорити з високим гостем. Після їх розмови в каптьорці, я почув: «...какая то галімотня»...

Ось так вперше я ПОЧУВ, це, таке поширене і правляче, слово-поняття. Після цього автоматично - підсвідомо, почав прислухатися спочатку до партійних агітаторів - носіїв «галімотні», а потім і до всього загалу «бійців ідейного фронту» совдепії. Носії цієї професії чи сфери діяльності кваліфікувались простим словом ГАЛІМОТИ. Не знаю природу такого явища пізнання, але воно прийшло спонтанно, само собою. А пізніше воно знайшло своє місце при розкритті кацапізму. Хочу відмітити, що в Саранську вперше почув про людей в кацапейках, про могили для мордвинів, про мордовські табори, про українські села Поволжя. Тоді почув, але усвідомив їх взаємозв'язок тільки поглиблюючись в розуміння кацапізму, як ідеології Москви - Рассеї.

1984р. Київ, лікарня для вчених Академії Наук, хірургічне відділення. В нашу палату привели вже немолодого чоловіка і поклали в ліжко поруч з моїм. Високий, худий, з орлиним носом, очевидно дуже хворий. Десь-колись, здається, бачив... Щоб не дивитись, як санітари викачують з нього «воду», я вийшов в коридор. Там, напроти нашої палати біля вікна стояла приваблива жінка і красивою нашою мовою запитала: «Це ваше ліжко біля вікна, ви знаєте, хто ваш новий сусід? Це Маланчук В.Ю., а я його дружина...»

От і сусід по палаті дістався, ще недавно другий секретар ЦК, відповідальний за ідеологію московського більшовизму в Україні, прислужник Москви-Рассеї, який вірно виконував-перевиконував всі її антиукраїнські плани. Цей високопосадовий служака русского комунізму, розжалуваний до рядового був позбавлений всіх партійних пільг. Йому, як доктору наук, залишили лише право на послуги для вчених.

І ось один з найвірніших прислужників кацапізму, поруч в лікарняній палаті з автором «Кацапізму». Я заспокоїв своїх друзів, що це дійсно випадковість, а не спецдійство. Тут не місце аналізувати причини та анатомію перевертнів-яничарів, «генералом» яких окупанти виховали, використали, а зараз викинули як непотріб, цю людину. Він, можливо, тільки зараз зрозумів, скільки зла Україні нанести він допоміг Москві-Рассеї. А будучи смертельно хворим, про що знав, він дуже хотів і дуже боявся «СПОВІДІ». З якою гіркотою він розповідав, як Москва його знімала:»...розумієте, нагло і примітивно»... «Вони ж хазяї, а ви їхній служака»- утішив я. На моє запитання: «Чому Москва так поступила з вами?». Почув: «Я вже не відповідав їх вимогам»... «Зрозуміло, у вас вдома українська сім'я»-погодився я. Таких людей-перевертнів не треба жаліти за їх злочини і зраду. Але мені гірко було слухати Маланчука В.Ю., як простого українського хлопця із Хмельниччини, що потрапив під прес і у «виховну» машину московського більшовизму. А таких було сотні тисяч скалічених і зомбованих кацапізмом. Ох як нам треба навчитись виправляти і повертати Україні таких людей. І не тільки через їх масовість. Знаю, що ризик великий і багато на це потрібно зусиль. Але позитивний результат може сторицею компенсувати всі ризики і витрати. Ці люди знають кацапізм з середини його, з першовуст... їм не треба довго, та й взагалі, пояснювати наміри чи природу дій ворога. Вони розуміють з «півслова» чи з «півречення».

На закінчення, про зустріч з людиною простою і величною, що завжди були, є і будуть в Україні. І в цьому наша українська невмиручість. Двирничук Костянтин, простий селянин з с. Топорівка на Буковині. За захист сільської української школи румунські фашисти прив'язали до Двирничука хрест з портретом Т.Шевченка. І так гнали по селах. Де ж ви художники, журналісти, кіношники!?

Прийшли москалі і перевершили румунських фашистів: розвезли ім'ю Двирничуків по таборах. Його в Сибір, дружину на вугільні шахти в Караганду, а дітей по світах.

За що руськіє окупанти так жорстоко розправились з простою українською родиною? Ніхто з них не був ні політиком, ні діячем культури тощо. А простою українською родиною, родиною простих українських селян. Любов до України допомогла родині Двирничуків перенести цю біду, вижити, повернутися додому і відродитися. Вона, ця родина, не скорилась ні батогам румунських фашистів, ні концтаборам руських комуністів. На схилі життя К. Двирничук зібрав останні сили і поїхав в Канів. Після його поїздки в цю українську святиню я почув від нього : «а тепер і не страшно померти, я помолився на могилі Тараса»... Ось лише декілька картинок-спогадів К.Двирничука з уроків кацапізму.

Перша. Нас в Сибіру часто на роботу конвоювали німці (?!?) І це було краще, ніж коли конвоями командували руськіє.

Бувало йдемо з роботи голодні біля картопляного поля , то німці не карали, якщо хтось вирве одну-дві картоплини, щоб з'їсти сирими. А руськіє завжди відбирали, а «винних» здавали в таборі на кару.

Друга. Сибірська зима, 40-градусні морози. Лець живих після важкої роботи в лісі, нас приводять в табірний барак-їдальню.

Там біля котлів з гарячою «бурдою» стоять руськіє кухарі і щоб ми бачили розстібають ширінки в штанах і оправляються в котли. А потім кричать нам: «... ну что замйорзлі, хатіте гаряченького? Кушать подано!...» Вони знали, що люди мусять їсти ту «русифіковану бурду», бо інакше смерть не тільки від голоду, але і від переохолодження. Коли хтось не витримував і просив табірних начальників, щоб пристрелили його, то найчастіше чули таке: «ви там привикли їсти сало, а тут потрудіться на рассеюшку. Доберете 42 кг і самі подохнете»...

Третя. В Казані на пересильній станції наш вагон-телятник відкрив енкаведист-татарин. Побачивши, що третина людей вже мертві, сказав: «ми не руськіє, спочатку накормимо вас, а потім відправимо далі.»...

Таких уроків кацапізму безліч в страшній неволі. Чим можна заспокоїти пам'ять таких, як ця проста і славна Людина. Тільки не тим, що ті табірні кати і русифікатори «бурди» зараз вигріваються в теплих українських містах, їдять український хліб і до хліба, марширують, як герої по українських вулицях! Ні! Простіть нас, Двирничуки. Поки що це так. Але з української землі, здобреної вашими слізьми і кров'ю, виростуть нові квіти ЛЮБОВІ і ПОМСТИ.

А тепер повернімося до роботи над «Кацапізмом». Накінець шестидесятих років у нас вже викристалізувалось не тільки розуміння принципів і методів антиукраїнських дійств московського більшовизму, але і бачення цільного етнічного світогляду Москви-Рассеї. Досить чітко просліджувався цей етнічний світогляд- ідеологія крізь всі московські державності, починаючи від великоханського улуса на угрофінській землі, і до «радянського союзу» на шостій частині планети. Так званий «радянський союз» був продовжувачем - спадкоємцем попередніх московських орд. А враховуючи кровожадність і людожерство совдепії, ця московська держава-орда отримала заслужене ім'я Кровавої Орди. Не соціалізм і не комунізм були керуючою ідеологічною домінантою в совдепії, а етнічна ідеологія москалів-велікоросів-руських.. Ім'я цій ідеології було дано в честь їх «отцов і матерей», якими були золотоординські мутанти. Пізнання кацапізму, як дійсно правлячої ідеології совдепії, дозволяло розуміти і дію тих прихованих механізмів, що визначали тодішню внутрішню і зовнішню політику Кровавої Орди. Не будівництво комунізму було головною «роботою» Кровавої Орди, а етнічне пограбування і винищення жертв попередньої московської Рассеяної Орди (Рассеї).

Не за торжество всесвітнього комунізму вела відкриті і замасковані війни московська Кровава Орда, а заради нових загарбань і подальшого рассеяння Москви-Рассеї на інші народи і країни.

Погром в 1968р. чехів і жорстока розправа над демократичним рухом українських шестидесятників не тільки підтвердили наміри кацапізму в зовнішній і внутрішній політиці совдепії, але загострили питання організації боротьби проти кацапізму. Але як? Ми розуміли, що треба було виробити принципово нові, незнані Москві методи. Але цю задачу ми тоді не змогли вирішити: у нас не було ніякої матеріальної підтримки, а у Москви-Рассеї - ресурси п'ятої частини світу і статус «світової» наддержави. Більш того, нам треба було не тільки рахуватися із страшною-небезпекою, але і багато працювати на совдепію, щоб прокормити сім'ї. І виходило так: день працюєш на кацапізм, і тільки у вільний час над «Кацапізмом». Тому тільки в середині 70-х років був скомпонований «Кацапізм. Ідеологія Кровавої Орди». Для її оприлюднення, чи навіть такої спроби, в умовах жорстокої окупації потрібна була ще дуже велика і небезпечна редакційна робота, особливо літературна та маскуюча доробка матеріалу. Ми сподівались залучити до цієї роботи професійних і надійних гуманітаріїв. Але не судилось. По Україні прокотилась чергова хвиля арештів і вбивств українських патріотів. Кровавій Орді, як і її попередницям, необхідні періодичні кроваві оргії для підтримки «руського

духа». Ми вирішили перечекати поки стихне ця хвиля репресій. Це була наша помилка. Я залишився з «Кацапізмом» і по краплинах доповнював матеріал. Але і цю роботу над «Кацапізмом» в пожежному порядку довелося припинити: нависла пряма небезпека попасти в руки окупантам. Хтось з друзів сказав: «якщо москалі дізнаються про «Кацапізм», то навколо тебе випалить все українське на кілометр»...

Матеріали були роздрібнені і по частинах заховані в різних місцях. На жаль, вода і час зробили свою жорстоку справу: більшість з них загинула. Це був ще один гіркий результат відсутності у нас діючої організації. Відсутність її мала ще одну небезпеку: вона розслаблює людей і притупляє пильність і стриманість. А живучи в реальному середовищі совдепії, ми нерідко не дотримувались елементарних вимог і вступали в дискусії з «патріотами» совдепії. Тому сипались доноси, провокації і підвищений інтерес «органів». Правда, знання кацапізму і відповідна реакція, виручали в багатьох скрутах. Ось пару таких випадків.

Одного разу, мене, тоді керівника відділення мікроелектроніки СКБММС Інституту Кібернетики, визвати в так званий «перший» відділ, підрозділ КПБ в інституті, де товариш з «органів» в присутності наших гебістів спробував мене «розкрутити» на політику: «... ваші сотруднікі жалуються, что ви разговаріваєте с німі на українском языке. Ви учоний, начальник отделения, как ви можете так. Вот еслі б уборщіца ілі какой работяга разговарівал на українском... Ви что, спеціально ето делаете?»... Що було казати гебістам? Про право українців бути українцями на своїй, українській землі? Я зіграв в їхню совдурочку: «... в мене зараз дуже багато роботи і я не знав, що українську мову вже відмінили. Чому нам ніхто не сказав про це...?»

Думаю гебісти чекали від мене щось про «заборону», про «право»...А тут якийсь «відмінили», до якого вони не були готові. А може і їм це не сказали ще....

Другим разом під час подібного визову: «..от тут пішут, что ви счітаете Суворова врагом українського народа»...

Виручила випадковість: в одному з відділів працював інженер з прізвищем Суворов. Тому я зміг заявити в душі «протесту»: « що ви, Суворов прекрасний працівник, ударник комтруда, активіст....»

Про що думали ці «інтелектуали», дивлячись один на другого, можна лише здогадуватися. Спробуй я хоч словом згадати про знищення росій-

ськими військами, якими командував «той Суворов» села Турбаї на Полтавщині, чи інших проявів їх «братерства», невідомо чим би закінчилась та розмова. Подібних випадків було чимало. Правда, в якійсь мірі прикривала тінь «великого академіка», який опікував мікроелектроніку в інституті. Але ніщо не спасло б, якби гебісти дізнались хоч щось про «Кацапізм».

Ось ще один випадок небезпеки вже більш високого рангу: так би мовити «ближнього бою». Одного вечора до мене додому прийшов близький товариш, що знав про мою роботу над «Кацапізмом» і в розпачі сказав: «я попав в пастку КГБ, зараз підсилають до наших людей, допоможи щось придумати, я подонком не буду....»

Лікар Іван І. - людина порядна, мирна, добра, патріотично вихована, але зовсім не був здатним до політичної боротьби, тим більше такого рівня. На це і розраховували психологи з КГБ, коли, використовуючи важку життєву ситуацію людини, підлим обманом зтягли його у свої тенети. Я знав Івана багато років і вірив: він не перевертень, не зрадник.

Але треба було негайно вирішити цю небезпечну проблему. І знову прийшло на допомогу знання кацапізму: був придуманий простий і дієвий алгоритм його «співпраці» з КГБ, який допоміг відвернути біду від нього і від інших людей. Більше року тягнулась ця напружена непроста і небезпечна боротьба. Свою партію Іван зіграв природньо і переконливо, і закінчилась вона «звільненням», як непридатного для оперативної роботи в спецорганах.»

Різного рівня і природи небезпеки нависали протягом 70-х і навіть 80-х років. І не тільки «органи», але часто і прості совки «бделі».

Довелось надовго, і вийшло назавжди, відмовитись від оприлюднення тоді «Кацапізму». Відтворювати пізніше «Кацапізм - Ідеологія Кривавої Орди» в тому об'ємі по огризках тексту неможливо, та й зібраний тоді ілюстративний матеріал про злодіяння Москви-Рассеї, хоч і в іншій площині, перевершили пізніші відкриті публікації. Але головне залишилось в силі: ми не помилились в природі совдепії і її істинної правлячої ідеології.

Розкриті і сформульовані фундаментальні положення про кацапізм, як ідеологічної системи, підтвердились розвитком сучасної історії, характером краху совдепії, а зараз демонструються новою московською Ордою Язичників.

II. Виникнення і сутність кацапізму

Кацапізм - це одна з найзлочинніших ідеологій, натхненник і організатор вбивства сотень мільйонів людей, знищення з лиця землі цілих країн і народів, пограбувань і знищення духовних цінностей всесвітнього значення та інших злочинів проти людяності і світу як таких. Тільки за 75 років совдепії московський більшовизм знищив понад 35 мільйонів українців, випалив українське національне життя на значній частині українських земель. Злочинність Москви - Рассеї не випадковість, не збіг обставин, а закладена в природі цього етносу, в його ідеології. Не випадково з Москвою і її державностями пов'язані найбільші світові катастрофи і найбільші світові злочинці.

Так, становим хребтом - колискою виникнення і розвитку Москви - Рассеї були такі всесвітні катастрофи: нашестя монголо - татарських орд («откуда есть пашла»): Перша Світова війна, московський більшовизм (пришестя диявола на землю), Друга Світова війна. Кожна з цих світових трагедій приносила трофеї московським державностям і біди народам. Так само, найбільшими злочинцями в історії людства світом визнані московські вожді Ленін і Сталін. Що ж об'єднувало і об'єднує московських «царів», «пролетарських інтернаціоналістів» і нинішніх, «русскоязычників» в їх злочинності та ненависті до народів? Такою постійно діючою і керуючою силою, незалежно від соціального устрою їх державностей, є їх етнічна ідеологія, ім'я якої кацапізм. Чому власне кацапізм, а не інше ім'я? Дійсно, злочинність Москви як державності і як етносу, давно відома і описувалась з різних кутів зору, і обзивалась різними назвами, як то: москалізм, московство, рассеїзм, русизм, більшовизм тощо. Бібліотеки свідчень написано про злочини Москви - Рассеї. Але!!! Але жодного разу Москва як етнос, Москва як державність не були засуджені і покарані адекватно своїм злочинам проти інших народів. Жодного разу!?

Засудженню чи критиці, а такі бувають навіть організовані самою Москвою, піддаються найчастіше окремі фрагменти чи явища (царизм, сталінізм тощо), а не кацапізм, як першооснова цих злочинів. Ось в чому суть! А така «критика» не стільки шкодила кацапізму, скільки допомагає маскуватись і переводити стрілки винних на поганих правителів чи погані устрої. Ніхто не заперечує, що російсь-

кий царизм, московський більшовизм, ніколашки, Леніни - Сталіни та інша «братва» - це злочинці. Але не вони, а їх самих породив чи переробив кацапізм. Тому цю етнічну ідеологію і було названо іменем зачинателів Москви, якими були обозні монголо - татарської орди - кацапи. А рассеїзм та інші – це вже назви від значно пізніших мутантів - нащадків кацапів. Так назви «рассея і русськіє» були взяті Московією на озброєння лише в 18 столітті. І навіть москалізм – московство, хоча і ближче до колиски, але це теж ім'я вже народженого ординського байстрюка. Це принципове питання. І не випадково, що власне ці біографічні сторінки Москви - Рассеї, ідеологи кацапізму найбільше приховують і замазують. А без знань і розуміння цього навіть видатні вчені і політики не доходили до кацапізму, і зупинялись чи дійсно бачили лише атрибути кацапізму на той час. «Із-за дерев не бачили лісу». А галімоти завжди допомагають в цьому, підкидаючи «високоннаукові» та високопосадові блуди, з допомогою яких довірливі люди відводяться в «сусанівські болота». А там топчуться, як заманеться! Тому почнемо спочатку Москви - Рассеї або як вони самі кажуть: «откуда есть пашла...».

Відомо, що до нашестя монголо - татар не було ні Москви, ні москалів, ні Рассеї, ні руских. На схід від давньоукраїнської держави Київської Русі жили угро - фінські народи, територія яких тоді звалась Кавуйя. Історичні свідчення про тодішній устрій цих народів, їх писемність тощо, винищувались москалями з «більшим усердієм» як небажаних свідків. Достовірно відомо, що ця територія була заселена не слов'янами. Лише на пограниччі з Київською державою там існувало невеличке Суздальське князівство, що мало престольні зв'язки з Новгородською і Київською державами.

Але основним населенням в ньому були не слов'яни, а угро - фінни. На цій території також було декілька православних церков. Візантійська православна церква, як і Римська католицька, та й взагалі всі релігії, освоювали нові «не християнські» території, заповнюючи церковну пустоту, незалежно від етнічного чи расового характеру. В цій частині Кавуйї не існувало нічого «слов'янського» чи «русского» і т.д. І вона не відігравала ніякої ролі, в крайньому разі визначної, у появі Московії. Тільки з приходом татаро - монгол, а точніше «посадкою» їх на Волзі, почалось формування Московії. Власне після цього, з монголо- татарської орди на угро-фінську Кавуйю «рассеївались» збирачі данини, з яких і витворились ці «першопрохідці» - засновники Москви і москалів. Кацапи породили москалів, а не навпаки.

Породили і виховали цей етнос на винесених ними з монголо - татарської орди моральних принципах, що стали базовою ідеологією Москви - Рассеї, якою є кацапізм. Хто такі кацапи і звідкіля вони взялись? Таке поширене їм я чомусь зникло - зeszло з русскоязычного друку, ефіру тощо. Немов би і не було ніколи їх, кацапів. Ні, вони були і з дуже давніх часів. В народних переказах найбільше поширені два тлумачення імені кацап. Перше. Кацапи - це люди з Московії, в яких вузьке обличчя з вузькою борідкою, тобто цапиноподібна фізіономія. Звідси «как цап». Декілька століть тому, коли москалів ще було небагато, наприклад у 18 ст. їх було стільки, скільки і волзьких татар, і вони ще не перехрестились в руських, назва «как цап» характеризувала типовий лик москалів і свідчила про їх близьке азійське походження. Але з часом Московська Орда поглинула десятки мільйонів людей інших етносів, в тому числі і слов'ян. Тому на цьому етапі назва «как цап» носить більше образливого значення. Друге, хоча і менш поширене, але більш ймовірне тлумачення: кацапи - це люди в «кацапейках» чи «кацафейках». А по переказах народів Поволжя так обзивалась обозна прислуга (каптьорщики) в стані Золотої Орди. Зрозуміло також, що то була суміш («пролетарський Інтернаціонал») вихідців з різних народів, перш за все азійських, яких вбирала в себе монголо - татарська орда. Більш сильних забирали в бойові частини, а «лишки» йшли в ординський обоз. Бойові загони несли великі втрати у війнах і після «приземлення» орди швидко деградували. Ординський обоз, навпаки, втрат не ніс і поповнювався новими полоненими; і кількість кацапів зростала. В часи, коли орда котилась з Азії, як моноліт, руйнуючи країни і народи, тобто, коли орда рассеївалась, люди в кацапейках не відігравали значної ролі і були на ординських задвірках. Хоча власне вони, кацапи, несли собою організаційні і моральні засади того «скопища людей і тварин». Або кажучи сучасною мовою, середовище кацапів і було ординським суспільством, в якому, як відомо, панували жорстокість, злочинство, матерщина та інші чесноти майбутніх москалів. Коли Золота Орда осіла на Волзі, то головною функцією цього «скопища людей і тварин» було збирання данини, її розподіл і переварення. Т як осідла орда, воно швидко деградувало і розпалось на окремі підорди, ханства - царства, які часто ворогували і воювали між собою. Цей розпад відбувався по територіально - бригадному принципу: підорди-бригади осідали там, де вони промишляли. Зрозуміло, що про жодні інші принципи (етнічні, релігійні), за якими розпадалась Золота Орда, і говорити абсурдно, тому що вся та маса «людей і тварин» була перемішана і постійно поповнювалась новими полоненими.

Тільки з часом, протягом століть, осідлі бригади набували певних етнічних рис і відповідних назв (Москва, Казань, Астрахань). Найбільш вигідне поле діяльності дісталось бригадам, що промишляли на території Кавуїї і Новгородода. Територія Кавуїї користувалась статусом великоханського улусу і була захищена від інших ординських побратимів центром адміністративно і географічно. Крім того, вона з двох сторін (Півночі і Сходу) була недоступна для зовнішніх набігів, бо там не було агресивних народностей взагалі. Тому Кавуїя була зручним і надійним місцем, де бригадири золотоординських збирачів данини, могли приховувати від «начальства» частину награбованого і залишати там для охорони своїх каптьорщиків - кацапів. Концентрація в кавуїйських поселеннях матеріальних цінностей сприяла їх розбудові і поповненню різним людом, як з орди так і новими полоненими і бродягами. Так протягом століть розросталась в Кавуїї ця пухлина. Ось де і коли сформувались визначальні етнічні риси москалів. В процесі кацапизації Кавуїї угро - фінські поселення втрачали свою етнічну визначеність, деградували і зникали як такі. Так на цьому угро - фінському цвинтарі з кацапотворної суміші протягом 13-16 століть сформувались Москва - етнос і Москва - державність. Ці назви Московії збереглись аж до 18 століття. Таким чином, Москва як народність і Москва, як державність виникли внаслідок і після нашествя монголо - татарських орд з Азії, а не до цього, як дурять світ галімоти. І виникли вони не стихійним процесом розвитку Кавуїї, а започатковані - привнесені золотоординцями - кацапами. Москва - Рассея чи не єдина у світі нація, яка не те, щоб прикрасила, як це часто буває, свою біографію. Вони повністю відмовились від своєї історії - біографії, прийнявши на озброєння надумані історичні версії, які нерідко корегувались на замовлення хан - цар - генсеків.

При цьому, все «ісконнорусское», тобто кавуїю — монгольське замовчується і винищується. Замінялось воно сказаніями, билінами та іншими «фількиними грамотами» про варязьке, чи слов'янське, чи гібридне походження москалів. І тим не менше навіть крізь ці завали фальсифікацій і брехні, і навіть з їхнього стану виривались визнання фальшивості «нині діючої» московської історії - біографії. І такі визнання виривались навіть з найвищих московських авторитетів. Ось декілька таких перлин. Царський двір Романових - творець Рассеї і русскіх: «...Русскіє і словяне із давна враждовали между собой...». Творець советської Рассеї Ульянов - Ленін: «Русскіє любят часто називать себя славянами...единственное, что связывает их со славянами это то, что нігде в міре словян так не угнетали как в Рассеї...». Верши-

на рускої науки (Гранат): «...протягом 13-15 століть в Московії було ворено безліч билін, сказаній, повестей з метою довести причетність московських царів до Київського престолу. На жаль ця фальш лягла в основу офіційної російської історії». І далі: «...Русськіє, як етнос виникли від зустрічі угрофінських племен Московії із слов'янами Новгородода...». Бог з ними «русськімі» вченими, що забули про монголе - кацапів. А що то за «зустріч» москалів із новгородцями відомо: двічі монголо – кацапи нападали на Новгородську державу, вирізали все живе, а полонених звозили в Московію, що тоді лише формувалась, як орда кацапів. Як бачимо «зустріч» - типова ординська технологія: загарбання - пограбування - винищення. Полонених, живих від «зустрічі», звозили в Москву і таврували «москалями». Визнань фальшивості «діючої» російської історії зустрічається чимало і в різні періоди. І тим не менше, «брешуть про своє слов'янство, знають що брешуть, але брешуть далі і навіть вірять в свою брехню». Кожен народ, в тому числі і москалі, має право називати себе як йому подобається; облагороджувати свою біографію тощо. Але при одній умові має таке право: якщо ця їхня історія не використовується ними для обґрунтування і створення приводів для етнічної експансії проти інших народів. Власне тут і «зарита собака» московських історичних фальшивок. Їх призначення створювати історичні обґрунтування для рассеянія Москви - Рассеї на сусідні країни і народи. Власне в агресивних намірах, а не в сором'язливості русскіх за своє монголо - кацапське зачатіє. Про яку їх сором'язливість за це можна говорити, коли русскою матерщиною, винесеною з монголо - татарської орди, вони гордяться і хваляться як своєю етнічною рисою, а не соромляться її. Так що справа не в сором'язливості. В Кавуїю осідала, перш за все, ординська суміш людей, в яких не було і бути не могло духовної любові до Золотої Орди, як своєї етнічної батьківщини. Всі вони були мутантами чи невільниками орди, яка сприймалася всіма народами, як зло і біда. Тоді що ж об'єднувало цю ординську суміш, яка започаткувала москалів? А об'єднувало тоді цю кацапотворну суміш те, що звичайно об'єднує злочинний світ. Це ненависть до свого вихідного суспільства (золотоординського і угро-фінського) і всіх людей як таких. А основною мораллю цієї суміші було: злодійство, розбій, жорстокість тощо. Згадати лише, з якою жорстокістю москалі винищували чужий їм слов'янський Новгород; або руйнували і вирізали братні їм постординські Казань, Астрахань та інші. Власне в таких кровавих завойовницьких оргіях створювалася Московщина і її суспільство, як злочинне середовище. Відомо, що в таких злочинних середовищах формуються і випливають на поверхню

цього суспільства, стають лідерами і нав'язують йому свою волю, найбільш організовані злочинні групи, завдячуючи своїй нахабності, жорстокості, брехні тощо. Однією з таких організованих банд в Кавуїї - Московщині в той час було московське попівство. Власне це попівство занесло в Московію церковно - слов'янську писемність, якою можливо і була витіснена угро-фінська писемність, чи декілька їх. В середовищі московських попів фабрикувалась основна маса тих історичних фальшивок у вигляді билін, сказаній, про які йшлося вище. Недаремно московське попівство (МОПИ) самі ж російські вожді називають мало не творцями Москви - Рассеї. Але скільки б бібліотек билін, сказаній та інших «фільчиних грамот» не плодили галімоти, ординотворного походження чи кацапотворного зачатія, Москві не перебрехати, не перекричати: «шило з мішка завжди вилазить». Підводячи підсумки розглянутого про походження кацапизму, можна констатувати таке:

-Москва як етнос і як державність - є продуктом нашестя монголо-татарських орд з Азії;

-формувались на угро-фінській території Кавуїї;

-засновані вихідцями із Золотої Орди - збирачами данини і її каптьорщиками - кацапами;

-з самого початку формувались на моральних принципах, привнесених кацапами з монголо - татарської Золотої Орди.

Ідеологічні принципи кацапизму

Всі московські державності жилились і перероджувались в рамках своєї етнічної ідеології, яку часто самі не визнавали чи не усвідомлювали або понижували її рівень до політичних категорій. Нагадаю, що ідеологія - це принципи буття етносу, суспільства, державності. А методи реалізації цих принципів - це політика.

Кацапизм - це широке різноманітне ідеологічне явище, в якому є, як свої родові і свої похідні, так і запозичені ззовні принципи. Кацапизм пристосовувався до і під інші ідеології чи, навпаки, пристосовував під себе інші ідеології. Тому створювалось враження, немов би в Москви - Рассеї немає своєї етнічної ідеології.

А діючі в той чи інший період в Московії офіційні ідеологічні прин-

ципи, видавались чи сприймались як головні. Ні, в Москви – Рассеї верховенство завжди мала і має одна й та ж ідеологія - қацапизм. Хоча қацапизм не раз схрещувався чи одружувався з іншими ідеологіями. Наприклад, з християнством чи комунізмом. Але всі такі шлюби чи позашлюбні ідеологічні зв'язки були підпорядковані чи діяли в рамках қацапизму, в крайньому разі, його базових принципів. В ідеологічній системі қацапизму слід виділити декілька груп принципів, які відрізняються і походженням, і масштабністю впливу на буття Москви - Рассеї, а саме: родові чи етнозачатні, мутантські - похідні та запозичені - супутні.

Перша група. - Це ті родові ідеологічні принципи, які қацапи винесли з монголо - татарської орди, і на яких була зачата Москва.

Перший родовий принцип қацапизму - це принцип жеттедайності рассеянія, який ще зветься Законом Орди. Цей принцип визначає, що експансія - загарбання (рассеяніє) в усіх формах проти інших народів і країн є необхідною умовою самого існування Москви - Рассеї. Справа не тільки в прагматичних цілях: піднімати «русский дух» в москалів, чи в пошуках нових джерел «жратви і стойла». Рассеяніє – це форма і умова самого існування московських державностей. Припинення рассеянія - це застій, розвал і смерть орди як такої. А московські державності завжди були ординськими і по суті, і по структурі державного устрою. Ще і ще раз підкреслимо: агресія проти інших країн і народів, тобто рассеяніє на інші країни і народи - це найперша і найголовніша умова самого існування Москви - Рассеї. Невеличка азійська орда покотилась з басейну р. Амур, завойовуючи все нові і нові країни і народи, збільшуючись, як сніжний вал. І поки вона котилась - рассеївалась, вона була сильною, єдиною і неподільною. Осівши на р.Волзі і, припинивши рассеяніє, в ній почався застій і розпад, що закінчився загибеллю цієї гігантської імперії дикого азійського зла. Так само і совдепія, московська Кровава Орда, розповсюджувалась - рассеївалась по світу комуністичним мотором. І успішно, поки не заглох цей комуністичний мотор в створеному ним гігантському цвинтарі і не припинилося розширення її територіального ареалу. І знову така ж невловима дія Закону Орди, застій - занепад - перестройка, а потім і розвал величезної московської імперії комуністичного зла. Керманічі Кровавої Орди розуміли першопричину наближення краху і шукали способи оживити рассеяніє як всередині ареалу так і зовні його. В останню мить вони навіть розпочали жорстоку і абсурдну війну проти Аф-

ганістану . Москва програла цю війну і рассеяніє на Афганістан не відбулося. В результаті московська Кровава Орда прискорено покоїлась до прірви. Ідеологічний рівень рассеянія усвідомлювався чи відчувався верховодами всіх московських орд. Так перші професійні галімоти, МОПИ, направляли московську орду на слов'ян, ще в горезвісній «Пасхалії», використовуючи православну карту. (Раз турки зайняли Візантію, то її права вони перебирають собі. І не тільки в себе, але і на всіх слов'янських землях, і не тільки слов'янських). При цьому привласнили собі звання патріархату, а Московії - Третього Риму. Не більше і не менше!? Правда, кацапотворні москалі не стали римлянами; і тільки значно пізніше обізвились рускімі. Ця, на перший погляд, примітивна авантюра московського попівського жулья послужила своєрідною віхою в їхній історії.

По - перше, почалось масове обрізання монголо – татарських атрибутів Московії: кацапейкіни переназвались - перехрестились в романових. Так виникла царська родина Романових. Московія обізвилась государством; а московські притони - московським - патріархатом.

По - друге, і головне, почалися систематичні агресії проти слов'янських народів на православній основі. Новоявлений двір Романових пізніше продовжив і розвинув ідеї галімотів - пасхалійців, створивши «Заповіт Пйотра», в якому масштаби рассеянія Москви не обмежувались слов'янськими народами. Як пізніше напишуть вчені - галімоти «продолжилось расширение імперії під предлогом округлення границ до естсственних пределов...». Округляти можна всю планету. Слід відмітити те, що хоча офіційна Москва замовчує «Пасхалію», а «Заповіт Пйотра» навіть заперечує, настанови обох талмудів кацапізму були і зараз залишаються гімном московських державностей і цитатниками в кабінетах правителів Москви - Рассеї всіх мастей. А зовсім недавно московська Кровава Орда надіяла себе званням «родіни мірового пролетаріата». Тут, як бачимо, вже всій планеті Земля готувалась участь - доля «всесвітньої рассеї». При цьому рассеяніє Москви обгрунтовувалось, як «боротьба за установленіє диктатури пролетаріата во всьом міре...». От і приїхали! Весь світ і не менше! Як бачимо найперший родовий базовий принцип кацапізму, принцип життєдайності рассеянія на інші країни і народи пройшов випробування різними виконавцями і показав свою ефективність.

Другий родовий принцип кацапізму - це принцип тотального ет-

нічного злодійства. Стимулом рассеяння для Москви - Рассеї, завжди було пограбування і привласнення чужого: людей, територій, матеріальних і духовних цінностей. І навіть radoців і сліз жертв рассеяння. Задайтесь простим питанням: що в Москви - Рассеї є свого природного, а не крадене чи загарбане, одним словом, не трофейне?

Територія? Формувалась - народжувалась Москва - Рассея на території угро - фінських народів, тобто на чужій для нинішнього їх табелюжеслов'янства. А подальше територіальне розширення – це землі загарбані москалями у інших народів, яких «влівали, воссоединялі, входілі і т.д.» в Москву - Рассею.

Народ, або як вони люблять обзивати інших населення? Як ми бачили етнос москалів - русскіх зачатий вихідцями з Золотої Орди, в подальшому множений ординською технологією: підкорених впливають в свою орду і таврують тавром «москва - русскіє».

Мова? У них вона зветься «язык». Сучасна мова Москви – Рассеї - це не мова, що розвивалась на монголотатарській чи угро-фінській основі, хоча використовується багато чого з них. Але формувалась вона на чужій тим людям (в той період) «кирилиці», привнесеній в Московію МОПАМИ. Ще століття тому всього за 50 - 100 км від Москви – столиці місцевий люд, обізнаний русским народом, не знав і не користувався «русским языком». Це чужа для корінних москалів мова.

Культура? Ця величезна маса культурної продукції створювалась на замовлення держави переважно найманими спецами з різних країн і народів. Колись їхній вождь жалівся, що «...в русській народній творчості нічого немає із життя до бородінської битви...». Придворною імперською мовою і такою ж культурою витіснялися із життя культури і мови поневолених Москвою народів, це знаряддя вбивства народів. Колись маленьке азійське плем'я, завойовуючи одне за одним інші народи, поповнювало жертвами свою орду. І в Європу принеслось вже гігантське скопище людей і тварин з єдиним тавром «монголи». Хоча серед цього скопища на той час можливо не залишилось ісконних чи етнічних монгол. Так само ординський байстрюк Москва рассеївалась з невеликого і бідного улуса на мордовській землі, винищуючи і грабуючи всіх і вся, поглинула і привласнила величезну територію і десятки мільйонів людей з різних народів - жертв, тавруючи здобич тавром московское», а пізніше «русское».

Чи могла б монголо - татарська орда так успішно котитись по Азії, а московська орда кацапів рассеїватись, якби вони не викрадали і не переварювали в самих себе жертви – трофеї свого рассеянія? Так орди зализували свої рани і нарощували м'язи. Характерне і територіальне злодійство Москви - Рассеї. Маленька Московія загарбала величезні простори шостої частини планети, збільшивши територію рассеянія в тисячі разів. І це тому, що загарбницькі війни Московщина вела і веде, перш за все, щоб розширити свою етнічну територію негайно чи в перспективі переварити її. Ця особливість московського колоніалізму давно відома, але не було усвідомлено її ідеологічне коріння. Справа не в колоніалізмі як такому, бо колоніальні загарбання вели й інші країни. Розширення етнічної території Москви - Рассеї - це визначальна мета російського колоніалізму, яка витікає з їх іделогічного принципу тотального етнічного злодійства. Якщо монголо - татарська орда котилась по світу разом із своїм центром, то московські орди рассеївались з нерухомого географічного центру — Москви. При цьому, загарбуючи і привласнюючи землі інших народів, винищуючи ці народи. Москва перетворює їх спочатку в так звані «руско - язичні», а потім видає їх за «ісконнорусские». Таке ж масштабне етнічне злодійство Москви - Рассеї і в сфері культури. Наприклад, російські царі створювали спеціальні програми викрадення культурних пам'яток шляхом їх депортації в Московію. Так розбирались і перевозились в Московію українські храми. А спеціальні команди - експедиції обшарювали українські церкви і монастирі, забирали в них все «писане», перекладали (звісно із своїми корекціями) на їх мову. При цьому першоджерела, як правило, знищувались. Московські «комуністи» древнеукраїнські письмові пам'ятки просто спалювали поштучно чи цілими бібліотеками. А українські пісні перекладались на «язик комунізма». Після цього вони зникали, а нові советські ставали «народними». Навіть слово Русь москалі викрали в українців, спотворили його значення, і цей продукт нав'язали світу. Як кумедно і цинічно виглядає, наприклад, коли якийсь Лейба чи Альоша з московських трибун заявляють щось в душі «...от раньше, у нас, на Русі...». «У них на Русі?!». Добре відомо, що ніколи Московщина вся чи частинами не була у складі нашої Київської Русі і не обзивалась з використанням слова Русь. Як бачимо і принцип тотального етнічного злодійства святий для москалів. Недаремно поняття москаль чи рускій вважається синонімом не тільки дурня, але і злодія: добре відоме крилате: «...как дела в Рассеє? - питають у царя, «Воруют» - відповідає цар. Тотальний характер «русского злодійства» відома річ, як і відома його ефективність в розвалі на-

ціональних держав і суспільств із їх середини. І цей принцип тотального злочинства не просто хвороба чи збоченість москалів - русскіх. Це один з базових етнозачатних ідеологічних принципів қацапизму, принципу тотального етнічного злочинства.

Третій родовий принцип қацапизму - це принцип тотального винищення жертв рассеянія і пограбувань. Справа не тільки в знищенні свідків і свідчень злочинів қацапизму. Як проголошують їх попередні родові і принципи, рассеяніе Москви з самого початку її зачатія вихідцями із Золотої Орди носило характер розширення території Московщини, життєвого простору і її етнічного арешту. А для забезпечення незворотності цього необхідно, найперше, звільнити ці території від законного етносу. Тоді легше включити їх в процес москалізації і перетворення в «ісконнорусскіе». При реалізації цих планів геноциду і етноциду қацапизмом використовуються різні технології. Найперше – це негайне масове знищення корінного населення. Рассеюючись по Волзі, москалі вирізали Казань, Астрахань, Мокшинь, Ерзань та інші народи поголівно. Рассеюючись на Північ, двічі вирізали «під чисту» Новгород.

Рассеюючись в Сибір, вирізали там все живе, обзиваючи їх татарами. І так скрізь в давнину «за царів». А за «комуністів» в період Кривавої Орди русскіе винищували десятки мільйонів українців, казахів, чеченців, татар, прибалтів та інших народів. Широкомасштабно використовувались і технології етноциду шляхом перемішування людей і денационалізації територій. Згадати лише такі масові «комуністичні» прийоми етноциду як: «гарнізони СА», «оргнабори», «новосели», «комунбуди» та інше.

Перемішуванням людей різних етносів формувались також «п'яти колони». Ці вибухові міни і зміїні гнізда қацапизму, які по їхній команді вибухають і жалять народи. Для закріплення і незворотності рассеянія қацапизмом винищувались не тільки люди, але й історичні та культурні пам'ятки і національні традиції, і взагалі, все те, що представляє і живить народи і нації, що є їх національними фортецями. Згадати лише як Москва «комуністична» викорінювала національні свята в Україні (різдвяні, великодні тощо); як замазували національні фрески в грузинських церквах, як спалювались бібліотеки національної літератури в Україні та Прибалтиці після їх «визволення». Як спеціальні команди «русскіх вчених» нищили по бібліотеках Європи, Америки, Австралії, щоб виявити у

них небажані Москві українські книги для їх викрадення, і так далі, аж до нескінченності злочинності Москви - Рассеї в період Кровоавої Орди та і до неї. Етноцид шляхом заборони національних мов, винищення пам'яток культури і національних традицій завжди прикривався і обставлявся різними «класовими», релігійними чи виробничими фальшивками. Так страшний Голодомор 33 русскіє, комуністи» прикривали колективізацією. Захоронення марійців і мордовців живими в «русских ямах» русскіє МОПИ виставляли, як боротьбу за православ'я. Монголо - татари, здобуваючи європейські міста - фортеці, не винищували спеціально людей: їх головною здобиччю тут була данина, а для цього потрібно, щоб ці землі були заселені тими ж народами. Для Москви - Рассеї головною здобиччю є територія для перетворення її в Рассею. А для цього корінні етноси там небезпечні.

Технологій геноциду і етноциду кацапізм наплодив чи запозичив велику кількість. Конкретні методи, масштаби і графіки нищення народів визначались не тільки бажанням Москви (воно відоме: нищити всіх і негайно), але її реальними можливостями. А вони на щастя народів - жертв, не завжди відповідали московським планам і бажанням. Наприклад, знищити українську націю Москва - Рассея не змогла ні голодоморами, ні терором, ні масовими вивозами українців, ні завозом в Україну інших етносів, ні москалізацією - русифікацією. Причина невиконання цих «комуністичних» планів в тому, що Україна не по зубах Москві - Рассеї. В українській нації збереглись ще національні фортеці, які русскіє не змогли знищити. Хоча одну з таких українських фортець, українське село, Кровава Орда жорстоко понищила голодоморами і колгоспами. Страшно навіть уявити, де б зараз були кордони Москви - Рассеї, якби русскіє знищили Україну. Це одна з причин особливої ненависті русскіє проводирів до України і українців.

Розглянуті принципи кацапізму: принцип життєдайності рассеянія, принцип етнічного злодійства, і принцип знищення жертв – це ті ідеологічні принципи, що визначають їх етнічну мораль незалежно від часу. Це ті три кити, на яких «стояла, і стоїть, і хоче стояти рассеюшка».

Друга група. Це похідні мутантські принципи, що народились чи запозичались Москвою - Рассеєю в процесі їх становлення - мутації з московської орди кацапів до Кровоавої Орди і далі. Москва, як мі-

сто і державність, завжди була «маліною» - бандитським постійним двором всіх рівнів: від бандитської шантрапи до бандитського «Інтернаціоналу». Спочатку, що таке «маліна», таке поширене і омріяне поняття москалями - русскімі. «Жізнть - маліна» - мрія москалів. Можливо на самому початку виникнення Московщини, коли на території Кавуїї створювались ті склади краденої данини каптьорщи-ками - кацапами, вони по іншому називались, в азійській а не цер-ковно - слов'янській транскрипції.

Але по суті своїй вони збереглись і понині. Прості «маліни» - це місце (дім, квартира тощо) де збирається бандитська «сім'я» чи «ко-оператив» і куди звозять крадене, де воно прожигается і звідкіля бандити йдуть на нові «діла»: Відомо, яка «мораль» панує в таких «малінах» - не п'янь, матерщина, шулерство, розбірки, демагогія тощо. Такими «малінами» заповнялась Кавуїя протягом століть. В «маліни» стікались бродячі по світу авантюристи, приносячи в них досвід бандитизму різних країн. І разом з ісконно - московськими «малінами» формували свої бандитські принципи, своє доповнен-ня до родових принципів кацапізму. Розглянемо декілька найбільш визначних мутантських принципів, що входять до ідеологічної си-стеми кацапізму.

Перший мутантський принцип кацапізму. Це принцип етнічної не-нависті москалів - русскіх до всього не їхнього. Як уже згадувалось, бандитські «колективи» об'єднує і цементує ненависть до людського суспільства, до суспільства, в якому вони промишляють і особливо до тих, куди їх не приймають, до всіх людей не бандитів. Чому і кого ненавидять москалі - русскіє? Тому і тих, хто не хоче русифікува-тись чи заважає Москві - Рассеї рассеїватись!!!

Так, етнічна ненависть москалів - русскіх до України і українців, що тягнеться ще з часів московської орди кацапів, обумовлена тією ж причиною. Україна завжди чинила опір москалізації і є непрохідним бар'єром для подальшого рассеяннїя Москви в Європу. Згадайте лише з якою жорстокістю і підступністю москалі руйнували Запорізьку Січ, вирізали все живе в Батурині, розстрілювали з суворовських гар-мат Турбаї, вирізали і вивозили в Сибір гайдамацькі та бандерівські села, вбивали голодоморами мільйони українців на Правобережжі, на Лівобережжі, на Дону і на Кубані. Слід відмітити етнічний, а не політичний характер такої ненависті. І не треба дивуватись, коли злочини «білих» москалів приховують «червоні» москалі. А з якою

ненавистю зараз більшість «руського» народу відноситься до незалежності України! Така ж всенародна ненависть русскіх демонструвалась до поляків і прибалтів, не кажучи вже про народи Кавказу. Чому чи звідкіля така ненависть у русскіх? Так велить їх ідеологічний принцип!

В Азії непрохідним бар'єром є Китай. Яких тільки дружніх спектаклів не ставила совдепія на китайській сцені?

Пам'ятаєте: «...руській з китайцем - братья навек...», але досить було китайцям (тоді комуністам) не послухати московської вказівки (те ж тоді комуністичної), як русскіє «комуністи» залпами з катюш і землеснарядами стерли з лица землі маленький острівоч на Амурі разом з китайськими комуністами. Це яскравий приклад верховенства етнічної ненависті москалів над пролетарським Інтернаціоналом, навіть в період Кровавої Орди. Або з якою «любов'ю» до китайців русскіє курсанти у військових училищах вирішували класне завдання: «скільки китайців можна вбити з однієї заправки калашнікова». А приклад сучасної Європи, коли чешські комуністи захотіли випередити «русскую перестройку», то були роздавлені русскіми танками на очах всього сучасного світу! З якою жорстокістю і ненавистю русскіє «демократи» винищують невеликий, але гордий чеченський народ та інших кавказців. Таких ілюстрацій московської ненависті до інших народів безліч – вся їхня біографія. Москалів - русскіх об'єднає і згуртує ненависть до інших народів і тому їх вожді завжди вишукують засоби підтримувати цей «руський дух» - дух ненависті до непокірних їм народів.

Другий мутантський принцип кацапізму. Це їхній етнічний паразитизм. В золотоординському обозі каптюрщики - кацапи були паразитуючим для тих умов, прошарком, бо і тоді каптюрство було школою злочинства. А вже в кавуйських складах прихованої від ординського начальства данини, кацапи отримали повну злочинську освіту: що охороняли те й прожигали. Цей принцип етнічного паразитизму поглиблювався в процесі мутації московських орд. Хто проїздить через Рассею може без пояснень зрозуміти, де живуть «істинно русскіє», а де люди інших етносів. Так по культурі побуту чи господарських атрибутах можна побачити два різні світи. В одному акуратні хати, оброблені городи і сади; в іншому, часто через вулицю, хати - розвалюхи, а навколо них «ні кола - ні двора». «У нас нічого не хочет радить...». Коли вивозили українців, кримчан, при-

балтів, то на їх місце, в їх квартири, привозили русскіх. А вже через рік - два колись квітучі господарства перетворювались в руїни. Згадати лише, в яку руїну перетворили русскіє «лапті», Крим, куди їх поселили замість вивезених кримчан. В період Голодомору 33 в українських селян відбирали все їстівне, яке потім продавали за «валюту» або вивозили в Рассею для підкормки русского народу.

А в період застою, в 70 - ті роки минулого століття, до українських областей були офіційно (рішенням ЦК КПРС) прикріплені русскіє області (РСФСР) на предмет забезпечення останніх продуктами. І не дай боже, щоб в якійсь українській області, в магазинах з'явилась ковбаса чи масло, наприклад, а в прикріпленій русській області таких не було в даний момент, то «українське» керівництво, як мінімум, знімалось, а то і каралось більш жорстко. Або приклад з області культури в ті ж часи. Якщо національний співак чи композитор хотіли «виходити в люди», то в якості плати за дозвіл на національні твори, вони мусили виконувати чи створювати русскіє пісні. Тобто платили культурну данину Кровавій Орді. Зараз Рассея паразитує на всьому, що напрацьовано сотнями мільйонів невільників Кровавої Орди.

Вона привласнила і паразитує особливо на продажу сировинних ресурсів (газ, нафта тощо) ісконно нерусскіх територій Сибіру, Півночі, Далекого Сходу. Там на нерусській території руками десятків мільйонів українців, кавказців, прибалтів та інших нерусскіх, на їх кістках в болотах і вічній мерзлоті, створювалась життєздатна інфраструктура і добувна промисловість «комунізму». Місцеві народи Сибіру і Півночі, справжні господарі цих земель, практично знищені, або доведені до грані знищення. Ні русскіє «комуністи», ні русскіє «демократи» і не подумали хоч якось компенсувати навіть тим, хто вижив після ГУЛАГів, як це роблять німці. Зате русскіє «капіталісти» поють і пляшут за кошти від продажу нафти, газу, що добуваються на могилах десятків мільйонів невільників. Як бачимо етнічний паразитизм москалів - русскіх не політичного, а ідеологічного рівня, він у них в крові.

Третій мутантський принцип кацапізму - це принцип стадності. Ця схильність москалів - русскіх те ж загальновідома. Тому розглянемо лише декілька ілюстрацій його дії. В давнину, в ординозачатутому московському суспільстві банда московських попів перекричала мусульман, буддистів та інших віруючих і не віруючих: «долой

татар, дайош православ'я і слов'ян». І вся маса ординських мутантів побігла за МОПАМИ. В Рассеяній Орді з'явилися нові провідники, ще більше крикливі і організовані: «...долой царей і попов, дайош всемірний комунізм...». І бувший православний рускій народ побіг за ними в антихристи. Навіть МОПИ пішли в партію «комуністів» - антихристів. Не пройшло й століття, як московське суспільство під керівництвом «комуністів» - антихристів, кинулись на церковні святі та грішні базари. І знову московські попи - енкаведисти в сутанах в передових загонах рассеївателів женуть свою паству на підри́в і поневолення незалежних держав - бувших республік. Не менш яскраві прояви стадності москалів - рускїх і в соціально - політичній сфері. Чи то за наказом царів, чи під проводом «комуно-робочих», москалі – рускїє завжди і всім народом лізуть освоювати завойовані нові країни і поневолювати ті народи. А як дружньо і масово, всім народом восхваляли і молились за царів, а потім всім суспільством топтали їх щоб до хрипоти молитись на Леніна - Сталіна. А потім дружньо плюватися на них і викидати з мавзолею. Зараз абсолютна більшість рускїх колоністів тупо слідуєть вказівкам московських штабів по підри́ву країн, де вони живуть. Колись недобиті «білі» рускїє, що осіли в Україні, абсолютною більшістю кинулись в «комунізм» і разом з комуножидами стали головними носіями кровавого більшовизму в Україні. Як бачимо стадність москалів - рускїх - це не тільки позакласова етнічна риса, а це їх ідеологічний принцип топтати і бігати всім стадом. В стаді простіше організувати масштабні злочини від імені і руками народу. А зачинателям надійніше уникати відповідальності і карі за злочини.

Четвертий мутантський принцип кацапізму - це ординство. Ординство охоплює схильності москалів - рускїх до централізму і вожделізму. Як відомо слово орда в первинному перекладі означає центр. Як і всяка орда Москва — Рассея не може ефективно рассеїватись без жорсткої централізації і культу вождів. Це теж добре відомо. Тому лише дві ілюстрації дії принципу ординства. В совдепії більшість побутового імпорту, особливо капіталістичного, завозилось спочатку у Москву, а вже звідти роздавалось і розподілялось по імперії в залежності від заслуг і зв'язків в центрі Крової Орди. Типова золотоординська технологія товарообігу; данина звозилась в центр, а з нього вже в низи. Вся величезна імперія була жорстко централізованою у всіх життєвих сферах: виробничих, економічних, політичних, культурних тощо. Навіть в такій сфері, як інформація. Так в совдепії всі мали право говорити чи писати лише те, що дозво-

ляв - спускав центр - Москва. Наприклад, при зборі статистичних даних в Дніпропетровську чи Одесі, відповідні служби пересилали необроблену інформацію (скільки зібрали зерна, виплавили сталі і т.д.) по своїй «вертикалі» в Москву. Там її «обробляли» і спускали вниз. Тільки після цього і тільки спущені з Москви дані, місцеві керівники розказували людям. Зараз ці та подібні централізаційні принципи більшовизму викликають сміх чи навіть недовіру. Це мовляв абсурд, непотріб і таке подібне. Так, вони абсурдні з погляду нормального суспільства. Але тоді це був надзвичайно ефективний ідеологічний інструментарій советської Москви - Рассеї. В рамках принципу ординства надзвичайно дієвим і живучим є вожделізм москалів - русскіх. В них центр і вождь несуть майже однакове функціональне навантаження. Вождь чи центр - всьому голова, а Іванушка - дурачок чи Альоша - подлец - чернь, яка за жодних обставин ні за що не відповідає: «кажуть хвалити - хвалимо і молимося за них» кажуть плювати - плюємо...». Та ще й як моляться, та ще й як обгаджують! Який культ Леніну, Сталіну, Нікітке, Льоньке творили москалі - русскіє! Молились на них, а потім всім народом плювали. Як бачимо, ординство в усіх його проявах те ж не нав'язане москалям - русскім, а є складовою їх етнічної ідеології.

Третя група це запозичені ззовні ідеології

Найчастіше в таких ідеологічних шлюбах Москва – Рассея виступала в ролі «малінної» шлюхи. Розглянемо два найбільш плідотворні для них шлюби кацапізму з іншими ідеологіями. ХРИСТИЯНСТВО, як відомо, це вірування, започатковане (організоване) юдеями для неюдеїв, щоб в такий спосіб виділити юдеїв (жидів - євреїв) в окремий народ, і відділити його від інших народів. Не будемо торкатись тут ні християнства, ні юдеїзму. Це вічні теми, на які написано і пишуться бібліотеки книг. В даному випадку нас цікавить лише факт шлюбної зустрічі цих ідеологій з кацапізмом. Християнство, не дивлячись на всі неоднозначності його виникнення і негативи його політичного використання, відіграло і відіграє величезну позитивну роль в розвитку людського суспільства. А від шлюбу християнства з кацапізмом народився антихрист в особі московського попівства (московський патріархат, русская православна церква тощо). Можливо на ранній стадії проникнення християнства в Кавуїю, створені там церковні осередки мали християнський божий зміст. Але з приходом в Кавуїю золотоординських бригадирів (бояр) і каптьорщиків (кацапів), ці церковні осередки перетворились в «маліни», де правив

не божий дух, а матерщина, жорстокість, злодійство тощо. З цього часу московське попівство трансформувалось у один з ординських підрозділів, а пізніше в структуру московської державності. Як носій писемності (кирилиці) московське попівство стало основним виконавцем політико-ідеологічних функцій як при фальсифікації історії Москви, так і при визначенні та обґрунтуванні агресій московських державностей.

Цей самозваний патріархат став і залишається щось на зразок спеціального міністерства. Власне московське попівство створило основну масу історичних фальшивок у вигляді билін, сказаній, повестей та інше. Це вони, московські попи, організували і благословляли воєводства і захоронення десятків тисяч угро-фінів в «руськіє православні етили-траншеї». Тисячами живих угро-фінів, що не хотіли ставати москалями, закопували живими, а МОПИ підкидали в ці ще живі могили свої «християнські» предмети. А через десятиліття, інше покоління МОПів, розкопувало ці могили і знаходило «докази» руського походження цих народів.

Як схоже це з ямами - могилами польських полонених, розстріляних «московськими комуністами» в 1940 році під Смоленськом чи розстрілами українців у Вінниці 1938 - 1939 роках та інших. З такою ж метою МОПИ «знаходили» елементи «православ'я» в корейців, бухарців і навіть в арабів, що послужило прикриттям відомих військових авантур російської імперії. Жива ще в пам'яті українців роль московського попівства в агресіях Москви - Рассеї проти української козацької держави та проти УНР; в придушенні гайдамацьких повстань, визвольної боротьби ОУН - УПА. Яку ж злочинну і ганебну роль виконував московський патріархат у складі московської більшовицької Кривавої Орди, коли московські попи виконували роботу експертів при розробці списків і першочерговості знищення українських церков і священників, яких московські більшовики - антихристи потім вбивали і нищили в ім'я «земного царства комунізму». У співпраці московських попів і московських більшовиків немає нічого неочікуваного. І ті й інші виконували кожен свою професійну «роботу» в московській Кривавій Орді. Не секрет, що майже весь склад професіоналів московського патріархату був агентами чи навіть офіцерами НКВД - КДБ. Також відомо, що підбір кадрів для московського патріархату виконували згадані органи. А призначення на високі пости в московський патріархат був прерогативою виключно ЦК КПСС. В навчальних центрах і мона-

стирях московського патріархату проходили спецпідготовку чи реабілітацію шпигуни, диверсанти і кіллери, орієнтовані як на зовнішні, так і внутрішні фронти. Адвокати московського патріархату, щоб зменшити роль чи приховати його участь в злочинах Кривавої Орди, посилаються на те, що більшовики вбивали і грабували МОПів, і їх храми. Дійсно і таке було в московській Кривавій Орді. В Орді як в орді. І нічого дивного тут не має. Але воно мало зовсім іншу природу. І не треба дурити людей. В рамках всіх орд, особливо в стадії мутації неминучі «розбірки», як у звичайному злочинному світі при перерозподілі здобичі. В Рассейній Орді московський патріархат виконував злочинні державні функції і окремі «проекти». Про це відомо всім, як і про те, які величезні скарби і капітали накрали МОПИ. Тому нові клієнти «малінушки» не тільки відтіснили від хазяюшки старих збанкрутілих галімотів - московських попів, але й приватизували їх добро. Комуністи - жиди знали, скільки добра нажили МОПИ на спекуляції «опіумом для народу». Тому не втрачали можливості перебрати власність торгашів «опіумом для народу» в свої кишені. А розкручене ними комуністами - жидами: «грабуї - награбоване», полегшило їм роботу, включивши в неї християнську чернь.

Яку ж злочинну антиукраїнську війну веде московський патріархат, користуючись зрадою наших перевертнів. Тут весь діапазон діяльності московських попів: антиукраїнська і промосковська пропаганда, контрабандна торгівля, відмивання брудних грошей, розкрадання державної власності, підготовка терористів для російських спецоперацій як в Україні, так і в інших країнах, в тому числі і проти національно - визвольної боротьби народів нинішньої московської імперії. На своїх божих проповідях МОПИ не соромляться клясти українських патріотів і молитися за антиукраїнських перевертнів.

Як бачимо, шлюб кацапізму з християнством породив антихриста в особі московського патріархату, антихриста - злочинця з церковним інвентарем.

Такий і не менш злочинний приплід дав шлюб кацапізму з КОМУНІЗМОМ, ще одним товаром юдеїв. Комунізм блукав, як говорили його служаки по світу, але ніде не зміг прижитися. Ніде! І тільки в Москві - Рассеї комунізм знайшов придатний ґрунт і сприятливі умови. Проте не для реалізації комуністичних постулатів: вони придатні лише для фанатичної віри чи фанатичної брехні. Власне остання, фанатична брехня, заглушила все живе і розумне на знач-

ній частині планети майже на століття. Там, на руїнах Рассеяної Орди, запанувала Кровава Орда московських більшовиків. Про злочини московського більшовизму світу відомо багато, дуже багато. Але й те, що відомо, це лише мізерна частка дійсних злочинів московського більшовизму. Для нас, і не тільки українців, московський більшовизм - це дійсно пришестья диявола на

нашу землю; диявола, що плюндрував Україну і обезлюднював нашу землю. Лише Голодомором 33 «комуністичний» кацапізм вбив 12 — 15 мільйонів українців. Вбивали найкращих в світі хліборобів, вбивали на найкращих чорноземах. За часи совдепії українська нація втратила понад 50 мільйонів чоловік; з них понад 35 мільйонів вбили фізично, а близько 15 мільйонів переробили - переписали в руських. В результаті геноциду і етноциду проти України, українська нація була доведена до краю загибелі. Тому і досі ще не могла піднятися 3 колін. Не тільки українці, але усі народи, що були під Кровавою Ордою, понесли страшні втрати і людські, і духовні, і матеріальні. Це вони, «руські комуністи» підготували і спровокували Другу Світову війну, що забрала 30 - 40 млн. людей совдепії, з них близько 10 млн. українців. Це вони, «руські комуністи», під час свого правління, знищили 70 - 80 млн. людей в совдепії.

А іншу частину «советського народу» довели до стану безликих совків. І так, далі і далі, в безодню злочинності московського більшовизму. То чому такий злочинець проти народів і людяності до цих пір не засуджений і не покараний? Проклинають і засуджують: сталінізм, комунізм, більшовизм і навіть жидів. Про свої злочини пишуть навіть самі руські «сталіністи», «комуністи», «більшовики». Одні спеціально відводять меч правосуддя від злочинця - кацапізму. Так руські «комуністи» жертвують комунізмом, щоб вигородити кацапізм. І роблять це свідомо. «Комуністи» вони лише по потребі, а по природі вони кацапісти. Інші, навіть жертви московського більшовизму, чомусь опускають прізвище злочинця. В совдепії правив диявольщиною не просто більшовизм, а московський більшовизм, що крутив і голодомори, і вивози, ГУЛАГи та іншу московську диявольщину. Лише руські не страждали і не нищились в совдепії за те, що вони руські, як це робила їх московська влада з усіма іншими народами. Не Йосип Джугашвілі створив Сталіна, а кацапізм породив і Сталіна, і Леніна, і їм подібних злочинців. Антиккомуністи, коли їм зараз доводять, що в совдепії не було комунізму, твердять: ні «в совдепії комунізм був, то

були комуністичні методи й іншого комунізму не буває...». З цим твердженням можна погодитись, але при одній умові: додавати до імені злочинця, ще і його прізвище. Тобто злочинця звать «русській комунізм», «московський більшовизм».

І щоб не було сумніву, задайтесь питанням: які з комуністичних злочинів Кровавої Орди не мали таких же по суті злочинів - попередників в Московській чи Рассеяній Ордах? Чи може зараз в Орді Язичників немає продовження цієї злочинності? Змінюються методи, масштаби та інструментарій злочинів. Але це такі ж «ісконнорусские» чи «етнічно-русские»: агресивність, народовбивство, ненависництво, тотальне злодійство тощо! Комуністична догма про земний рай безплідна і люмпенізуюча, це віра неробів і злодіїв. Але вона, ця догма, була і залишається ефективним мітинговим транспорантом в руках демагогів. Ось чого, власне в Московському царстві, на благодатному болоті қацапізму прижився комунізм. Часто посилаються на «комуністичні» режими в інших країнах (В'єтнам, Кампучія, Корея та інші), щоб відвести звинувачення від Рассеї. Відомо, що в усі «комуністичні» країни «комунізм» був завезений з советської Рассеї зом з підготовленими кадрами. В Україну більшовизм привезли з Москви, в бронепоездах і на багнетах розповсюджували його. Кровава Орда спробувала рассеїватись всюди у світі, але приземлилась лише там, де народи і країни були ослаблені і деморалізовані. Навіть в ослаблених Першою Світовою війною Угорщині і Німеччині комунізм не прижився, бо тоді не було ще «експортера комунізму».

А от після Другої Світової війни в советській зоні окупації, та й в ряді інших країн, Москва організувала «комунізм», від якого ще не одне покоління тих народів буде виликовуватись.

Часто, особливо з Рассеї, зараз продуктується версія, що більшовизм і всі його злочини - це справа рук жидів. Дійсно, жида чи євреї, в Кровавій Орді грали провідну роль протягом значного часу. Але давайте:»котлети окремо, а мухи окремо!» Жида - народ торговельний, тоді у нас особливо, добре розумілись, де і який «товар» потрібний і має покупця. Крім того, жида, як на той час, народ у вигнанні і народ без батьківщини, для свого збереження виробили і перейняли весь спектр ідеологій і політичних методів, що практикувались по всьому світу. Қацапізм в стані чергової мутації був невимогливым і вигідним споживачем всілякої диявольщини. І

жиди скористались цією можливістю. Вони за місце біля імперського корита допомогли кацапізму уникнути розгрому і розплати за злодіяння московської Рассеяної Орди. Жиди завжди приставали до більш сильного й агресивнішого і були ворогами національних держав. Вони були і залишились прихильниками денационалізованих імперських утворень. Бо власне в такому перемішаному суспільстві, тим більше ординському, всесвітньо організоване жидівство має переваги над іншими народами. Це відомі і загально-визнані речі. А Рассеяна Орда була не тільки «тюрмою народів», але і ординською «маліною», яка була на грані розвалу. Взявши в напарники Іванушку - дурачка і створивши з ним “земне пекло”, жиди, як етнос, піднялись з рівня вуличних торговців і корчмарів до керівництва імперських і республіканських структур, фінансових, наукових, культурних установ та інших елітних і дохідних місць (партія, профсоюз, комсомол тощо).

Довгі роки жиди складали кістяк судових і чекістських каральних органів в совдепії. Жиди знали масштаби злочинів московського більшовизму, тобто продукту їх шлюбу з кацапізмом. Також знали, яка за це може бути кара. Тому вже з 40 - х років минулого століття вони почали відмежовуватись від московського більшовизму. І це робили в різних формах. Так, в советських кінофільмах, газетах, книгах та інших діяннях галімотів ці «ідеї» озвучувались часто в дусі примітивних «ХОХМ». Наприклад типу: «...я за більшовиків, (тобто руських), але без комуністів (тобто жидів)...». Так ця жидівська продукція озвучувалась Іванушкой - дурачком. Що з нього візьмеш? Зате і смішно і озвучена для своїх мобілізація. Друга Світова Війна врятувала обох, «більшовика і комуніста», від кари за злочини проти народів. З середини 50-х років минулого століття жиди в масі своїй, хто приховано, хто відкрито, стали «антисоветчиками з московським акцентом». З комуністичного товару жиди вижали для себе все, що могли, і подальше їх перебування на комуністичному ринку підпорядковане їх етнічному принципу: «бути скрізь, про все знати і в усьому приймати участь...». За роки совдепії Іванушка - дурачок теж піднявся до Альоші - подлеца і всім скопом пішов на перестройку Кровавої Орди в Орду Язичників. Так що в шлюбному союзі з кацапізмом християнство і комунізм виродились як такі, трансформувались в свої антиподи. Перше - в антихриста на ім'я московський патріархат. Другий - в московський більшовизм – земний сатанізм. Пам'ятаймо: скільки не лий в болото навіть чистої води, суміш завжди буде болотом!

III. Після Кривавої Орди, але ще з кацапізмом

Наївні люди думали, що разом із совдепією - Кривавою Ордою, кане в небуття і кацапізм, хоча б на нашій українській землі. Нажаль цього не відбулось. Більше того, спираючись на антиукраїнську п'яту колону і користуючись нашою нерішучістю, Москва-Рассея розгорнула тотальну війну проти України, війну фізичну, політичну, ідеологічну, економічну і т.д. Одним словом на знищення.

Хоча Рассея і кацапізм не єдині небезпеки для України, але вони найгостріші і найглибинніші з усіх. Наскільки це так, можна судити хоча б з огляду деяких явищ, що межують з поняттями неймовірних чи абсурдних. Але які визначають сьогоднішню ситуацію на українсько-російському фронті. Тому зупинимось коротко на деяких немов би абсурдно-неможливих явищах для нормальних ситуацій. У нас такі на кожному кроці. Та ще й як жалять!

Абсурд перший. Найбільший етнічний злочинець другого тисячоліття, який приніс найстрашніші біди і жертви українському народу, і не тільки нам, Москва-Рассея, не тільки не засуджена за це, але і користується особливою любов'ю, керівної владної верхівки Української держави. Ні, мова не йде про те, щоб державному керівництву не налагоджувати добрі стосунки з Москвою-Рассеєю, як і з усіма іншими країнами, чи навіть кращі. Мова йде про продовження «любові раба і холюя» до злочинного окупанта, що продовжує, таку ж політику по відношенню до нас, українців. Всі релігійні і світські закони сповідають, що злочини повинні бути засуджені, а злочинці покарані. Недотримання цього принципу - це заохочення і стимулювання злочинців на нові злочини. І от що маємо. Не засуджений і не покараний організатор найбільших українських трагедій. Не засуджений вбивця десятків мільйонів українців. Тож які ще злочини Москва-Рассея повинна натворити, щоб її засудили, а її носіїв покарали, а не надавали любовну допомогу продовжувати злочини проти нас!? Таке державне керівництво немає права навіть називатись українським.

Абсурд другий. Московський більшовизм - як світовий злочинець, не тільки не засуджений і не покараний, але сам навіть виступає в ролі судді. Вони судили і судять, карали і карають людей і цілі народи за

непокору і нелюбов до злочинного кацапізму та за пошуки чи спроби захисту і спасіння від них. Та ще й які шабаші розігрують кацапісти Взяти хоча б одну з таких подій, про Другу Світову війну. Це ще така кровоточива і болюча рана. Вже не «секрет кацапізму», що Другу Світову війну розпочали, як військові союзники і ідеологічні побратими Совецький Союз і нацистська Німеччина. В період їх «дружби» загинули мільйони людей. Більш того, «друзі» не тільки узгоджено роздирали народи і країни, вбивали людей, нищили міста і села. Вони, ці злочинці пропагували своє фізичне і духовне єднання. Так, після погрому Польщі, комуністична Москва хвалилась союзницькими успіхами: «...воссоединяющие кров'ю синов русского і немецкого народов... разгромиле Польшу...» (комуністична «Правда» осінь 1939 р.) Коли Англія і Франція об'явили війну нацистській Німеччині, і війну нацистській ідеології, то московські комуністи виступили на захист нацистської ідеології: «...нікто не імеет права об'являть войну ідеології потому, что она ім не нравітся...» (комуністична «Правда» осінь 1939р.) Бачите, «імперіалістичним», як обзивали їх московські більшовики, Англії і Франції, нацистська ідеологія не подобалась, і вони об'явили їй війну аж до її знищення!? А от комуністичній Москві нацистська ідеологія тоді «нравілась»?!! І не тільки спільні «паради перемітєлей», взаємні консультації і передачі «передового досвіду» по облаштуванню концентраційних таборів, масовому використанню невільників на «будовах комунізму», технології умертвіння людей в газових душоубках, облаштуванню могил для масових вбивств людей та інших досягнень московських більшовиків. Більш того, Москва поставляла воюючій на Заході Європи нацистській Німеччині все, що та потребувала, і що добували, вирощували і виробляли мільйони комуністичних рабів в совдепії: метали, нафту, хліб, ліс та інше. Як бачите: «Виходіла на берег Катюша ...», ще в 1939 р. на зустріч з Адольфом Гітлером. Ця «дружба» руських комуністів і німецьких нацистів особливо живилась кров'ю і сльозами прифронтних народів, яких роздирали ці хижакі. Найбільше ця трагедія розгорілась, коли ці два хижакі, московський більшовизм і німецький нацизм, зчепились між собою за здобич. Ці прифронтні народи, в тому числі і український, були кинуті історією в надзвичайно скрутне і трагічне положення. Необхідно було захищатись від обох злочинців. Московський більшовизм «успішно» провів «Голодомор 33» і «Кроваву десятирічку» 1929-1939р.р. проти українського народу. І в нагороду за ці «діяння» отримав в своє рорядження обезглавлений і знекровлений український народ та інші народи совдепії. Зовсім іншими були б підсумки Другої Світової війни і світова історія, якби тоді з Заходу не йшли нацисти, а просто німці, чи хтось інший, чи взагалі не

було б звідтіля фронту. На жаль, так розпорядилась історія. Тоді йшли німецькі нацисти, кровні побратими і стажори-невдахи московських більшовиків. А якщо враховувати те, що нацисти встигли перед тим, розпочати війну проти інших народів Європи, то зрозуміло, наскільки це полегшило ситуацію для московського більшовизму, і ускладнило положення прифронтових народів. В такій ситуації народи-невільники Кровавої Орди були кинуті під німецькі танки. А московські генерали і маршали, що спочатку як зайці тікали, потім, отримавши масову допомогу від американських «імперіалістів», кидали в бійню десятки мільйонів людей «во славу русского оружія». Тим українцям, кого не вимордували голодоморами, не розстріляли, кого вивезли в табори Сибіру, Півночі та інші зони, тепер необхідно було захищати своїх катів від їх бувших друзів і союзників. Це страшна доля!!! Люди, вдумайтесь в це!!!

Ті, хто не хотів спасати цих упирів чи сподівався, що з Заходу йдуть кращі, потім поплатились за це і своїм життям і долею своїх народів. А от «братішка», бувший друг німецьких нацистів, привласнив собі всі «трофеї переможців». Він, Альоша-подлец, судить і карає «непобедітелей», і п'є з «невичерпного джерела» слави для руських і приниження інших народів.

Абсурд третій. Найбільший в історії людства акт геноциду і етноциду «Голодомор 33», організований московським більшовизмом, то замовчувався, то заперечувався чи перекручувались його мотиви та зменшувались масштаби. Вбито 12-15 мільйонів українців. Кров стине, коли чуєш брехню кацапістів про цю страшну українську трагедію, про «Голодомор 33». Наприклад, в якості «аргумента для закордону» невизнання «Голодомору 33», як акту геноциду і етноциду, часто кацапісти підносять світу «дурочку»: «...в совдепії всі голодували, а не тільки українці...».

Ніхто не заперече злочинів московського більшовизму проти всіх народів і навіть в якійсь мірі, проти руських. Від німецьких нацистів, наприклад, постраждало немало і німців. Але «Голодомор 33», - це спеціально сплановане і виконане Москвою масове вбивство українців з метою знищення української нації. Після закінчення Другої Світової війни Москва спланувала і почала виконувати план до нищення української нації, реалізувавши масовий вивіз українців. Але не змогла Москва реалізувати такий омріяний нею план «Україна без українців». Подібного по масштабах етнічного вбивства історія людства не знала. Українській нації був нанесений смертельний удар на великій

частині етнічних українських земель Кубані, Дону, Слобожанщини та інших. Слава богу, що не вся Україна тоді була під Москвою. Злочинець, Москва-Рассея, на «проріджених» українських землях влаштовує шабаші русскоязычників. Блюзнірство на могилах жертв, це теж великий злочин, що подвійно карається і богом і людьми. Знай про це, Москва-Рассея! Абсурд четвертий. Міста і села України ще і досі засмічені пам'ятниками чи іменами катів і ворогів України. Ще й досі в центрі нашої столиці височить статуя Кровавого Лицеміра, Ульянова-Леніна. А в містах і селах, де заправляють перевертні чи язичники, безліч таких символів «народної» любові до своїх катів. Що робила стільки років немов би українська влада?

Тим, хто винищував український народ голодоморами, терором і вивозами, щоб звільнити українську землю для комуністичних язичників. Цим - пам'ятники ?!

Тим, хто вбивав українських вчених, діячів культури тощо, щоб обезглавити і обеззброїти українську націю. Цим пам'ятники ?!

Тим, хто продовжує антиукраїнський етноцид московських царів і комісарів. Цим почесні і пайки!?

А тим, хто боронив Україну, хто боровся за Українську державу, хто віддав за Українську свободу життя, молодість, здоров'я і все що мав. Та не українська влада в Україні не надавала ні шани, ні допомоги і навіть дозволяла зайдам і катам їх ображати!?

Абсурд п'ятий. Виборена, вистраждана і вимучена життям і муками десятків мільйонів українців Українська Свобода і Українська держава віддана у власність і в руки наших ворогів.

Бувша колоніальна адміністрація і її прислуга не знищені, не вислані в Рассею, а залишені в Україні, образно на своїх «робочих» місцях. Для чого? Будувати Українську державу? Які ж наївні ті, хто так думав!

По-перше. Більшість з них - це вороги України, відкриті чи приховані.

По-друге. Це корумпована злодійська номенклатура, що навчена в совдепії діяти по совкових «поняттях» типу: «я тебе, а ти мене»....

По-третє. Це в більшості своїй не професіонали, за яких себе видавали, а бездарні кар'єристи і прислужники, хоча часом і з великими звання-

ми і регаліями: влада то їх була. Вони не змогли зберегти совдепію, маючи в своєму розпорядженні величезні ресурси, які самі розкрадали і руйнували. В цьому вони дійсно «спеціалісти»

Нагадаю офіційні критерії, за якими підбирались і розставлялись керівні кадри в совдепії.

На першому, найвищому, рівні вимог було: «байдужість до свого національного і абсолютна прихильність до всього московського- русского, незалежно, червоного, коричневого чи білого кольору їх «любов». Це у них класифікувалось, як інтернаціоналіст чи патріот «отечества». Далі стояла вимога «надьожного- свого человека.» Так класифікувались кадри, які, бажано приховано, були замішані в хабарництві, злочинстві, бандитизмі, п'янках та інших «невинностях». Стражі комунізму збирали таку інформацію. Такі кадри завжди були «на гачку», а значить і слухняні Москві. Зрозуміло, що в комуністичній еліті могли ходити лише «члени» їх партії . Професійні вимоги до керівних кадрів були мінімальні або зовсім не ставились. Ось за якими принципами підбирались керівні кадри в нашій «республіці». А ми їм довірили нашу державу!/? То чому дивуємось, що розвалені виробництва, розкрадена державна власність, спаскуджені святі ідеали!/? А чого ще можна було чекати від совків-ворогів та перевертнів-бовдурів!/?

Абсурд шостий. Весь арсенал пропагандистської зброї, що відточувався московськими ордами: колоніалізм, шовінізм, більшовизм тощо, використовується проти України не тільки з території Москви-Рассеї, але і через п'яту колону в Україні. Політичні, релігійні, бізнесові та інші організації язичників відкрито, при мовчазній згоді перевертнів, ведуть антиукраїнську історичну, культурну та іншу пропаганду , заготовлену в московських кухнях і цехах галімотів. В українських школах, як і в часи Кривавої Орди, дітей вчать здебільшого по московських чи майже «фількіних грамотах», в яких принижується все українське і вихваляється московське-русское. І як в такій атмосфері виховувати в дітей патріотизм? В приватизованих злочинським і комуністичним капіталом підприємствах, комерційних і фінансових організаціях витісняється українська мова і впроваджується руській язик». Як колись «язик» був «зброєю» комунізму, з такою ж жорстокістю кацаписти його насаджують, як мову «ринкових відносин». З трибун українських державних установ, і навіть парламенту язичники дозволяють собі грубі образи українського народу, українських святих і української держави. Більшість газет, журналів і книг друкується в Україні не українською

мовою, а часто і грубого антиукраїнського змісту. А ефір? З телеекранів і радіо летиться московська «феня» і антиукраїнська пропаганда, часом гірша, ніж за часів Кривавої Орди. Більше того, в ряді міст на сході і півдні України, там, де найбільше бушували голодомори і кроваві п'ятирічки, українське життя відкрито придушується «місцевою» владою язичників і перевертнів. Там, на своїй українській землі, в українській державі, українці живуть на правах діаспори чи аборигенів. Під виглядом розвитку «ринкової « культури українцям нав'язують «русскую попу» чи національно-деграданську антикультуру «смердючок», «кроликів» та іншої сценічної шантрапи.

А що стільки років робило наше державне керівництво? ВОНО, перевертні-холуї, охороняли, фінансували і нагороджували цю антиукраїнську «братву». А то і підігравали чи і підспівували їм!?

Абсурд сьомий. Найбільший ворог слов'ян, вбивця десятків мільйонів слов'ян, Москва-Рассея, ще й досі успішно грає свою слов'янську гру». На цю московську «слов'янську наживку» часто ловляться не тільки прості люди і цілі народи, але навіть вчені і професійні політики.

Ловляться чи самі лізуть в ті сіті, то вже інші проблеми. Зрозуміло, як нелегко з-під завалів московської історичної брехні, що створювалась століттями пропагандистською індустрією велетенської імперії, витягти навіть прості і очевидні істини. Але не треба бути «академіками від історії», щоб зрозуміти, що москалі, прийнявши на озброєння православ'я чи перехрестившись-переназавшись у 18 ст. на руських, не стали слов'янами.

«Вовк не перестає бути вовком і не стає вівцею від того, що з'їв вівцю і не одну».

Так і Московська Орда кацапів, як і пізніші московські державності-орди, поглинали мільйони людей слов'янського походження, але не змінили від цього свої визначальні етнічні ознаки і ідеологічні принципи, родові і мутантські.

Москалі - це етнос, започаткований НЕслов'янами, а вихідцями з монголо-татарської Орди. Це етнос сформований на НЕслов'янській землі, а на землях угро-фінських народів. Як можна називати «Російську федерацію - Рассею» слов'янською державою, коли в ній зараз 90% території не слов'янська територія; а з суб'єктів федерації менше 15% є «русскімі». Інші - це національні - не руські, або зони поселень невірників

і депортованих. Визнання слов'янської версії Рассеї – це була б зневага до десятків ще живих не слов'янських народів, що живуть на своїй території, але в силу трагічних обставин попали в московське ярмо. Таке визнання означало б, що ці народи кинуті світом на поїдання москалям і не визнається їх право на життя. Не для миру москалі-русскіє обі-звались слов'янами, а для прикриття рассеянія на слов'янські землі.

Хто найбільше пролив української крові? Москалі-русскіє!

Хто винищував поляків де тільки можна було? Москалі-русскіє!

Хто розтоптав гідність чехів на очах сучасного світу? Москалі-русскіє!

Хто довів білорусів до краю національної загибелі? Москалі-русскіє!

А вони, қацапи-москалі - велікороси-русскіє – язичники горланять, що вони чи не найбільші патріоти слов'янства.

З чого би це? Думайте люди!

Абсурд восьмий. Просто анекдот:»Москва-Рассея - антитерорист.« От чудо!

В історії Москви-Рассеї важко знайти хоча б один рік, коли б вона не вела загарбницькі війни. З самого народження Москва-Рассея завжди була і залишається державою-розбійником і державою терористом. Москва була і залишається центром тероризму, де розробляються «проекти», звідкіля організуються і координуються терористичні операції чи «революції» по всій планеті. В 19 ст. в Рассеї була створена спеціальна державна організація з «ісконно-русскою» назвою СРУН, одним з завдань якої були диверсії проти національно-визвольної боротьби поневолених народів і вбивство їх лідерів. Визнаною столицею всесвітнього тероризму Москва стала за часів Кровавої Орди. Офіційним «дахом» цій діяльності русскіх комуністів служив Комінтерн, генштаб якого був у Москві, а польові штаби були розкинуті по всьому світу. Мільйони людей десятиліттями боролись проти своїх країн, не знаючи, що насправді роблять це по плану москалів і в їх інтересах. А «всесвітній комунізм» та інші його сателіти, то лише прикриття қацапизму в той період. Після розпуску Комінтерну в 1949 р. ця терористична мережа увійшла в систему під узагальненою назвою КГБ. В неї увійшла також стара білогвардійська мережа, що разом з «комуністичною», перебудувались на різні релігійні, профсоюзні, культурологічні, бізне-

сові, політичні, гуманітарні та інші міжнародні організації, а також на капіталістичні фірми російських комуністів. На території совдепії, а також в країнах сателітах, були створені сотні спеціальних центрів підготовки і супроводу терористів, кілерів та пропагандистів. З якою гордістю «викладачі» таких шпигунських шкіл-баз хвалились коли, наприклад, бувший «курсант», потім приїздив в совдепію, як міністр якоїсь африканської, латиноамериканської чи арабської країни: «ЕТ наш кадр»... І зараз на території України ще діють російські школи-базис терористів в монастирях і церквах московського патріархату, і бізнесових структурах язичників. Не кажучи вже про бандитські формування російських колоністів, які відкрито діють під ковдрою політичних чи релігійних організацій.

Кого тільки і де не вбивали посланці чи найманці Москви?! В цьому нескінченному списку представники різних рас і націй, керівники країн і політичних організацій, діячі науки, культури тощо. Навіть Папу Римського москати спробували вбити! Чому?: « да он поляк...».

Століттями українська нація знекровлювалась і обезглавлювалась московськими «відстрілами». Згадати лише такі наші імена, як С.Петлюра, Е.Коновалець, С.Бандера, М. Грушевський, В.Івасюк, В.Чорновіл та десятки тисяч видатних українців. До якої сфери «діяльності» віднести вбивство цвіту української культури «в честь 20-річчя більшовицької революції?» Організуючи вбивства українських патріотів, Москва-Рассея використовує кадри п'ятої колони та перевертнів «на гачку». Вбивці-терористи від природи, москалі-російські, завжди грали невинні ролі, а зараз і «антитерористів»!

Їм не дивно, така їх технологія: «вбивати і брехати». Але є і такі, що забувають, що Москва-Рассея це держава-вбивця, держава - терорист. І зміни її політичних транспорантів - це тільки реорганізація її терористичних мереж. І не більше. Можливо, ви, шановні, звернули увагу на безпрецедентну в історії шпигунства і диверсій подію, коли після розвалу совдепії, керівництво «мережі КГБ» у відкритому ефірі звернулось до своєї агентури з заявою, зміст якої треба розшифрувати так: «..комуністична совдепія здохла, і чорт з нею; залишайтеся на місцях, ніщо не змінилось, будемо діяти як і раніше « Ні, кацаписти, багато змінилось, і не на вашу користь, хоча ви і влізли в клуб «антитерористів».

Абсурд дев'ятий. Вирвавшись на свободу, всі держави звільняються від старих колоніальних чиновників та їх прислужників, особливо в керів-

ництві державою і, найперше, в силових структурах.

Всі ці роки, в Україні все робилось навпаки: державний апарат, армія, суди, міліція та інші переставали бути українськими, чи такими організовувались із самого початку.

Доходило до того, що під патронажем перевертнів-бовдурів Москва-Рассея створювала свої антиукраїнські диверсійні і пропагандистські підрозділи безпосередньо всередині українських державних установ.

Ось чому так часто гинуть українські патріотичні діячі, а злочинців не знаходять. Ось чому Москва-Рассея може вільно «розігрувати» різні дестабілізуючі комбінації. Ось чому перевертні за хабарі і по «поняттю» здають Москві-Рассеї стратегічні економічно і оборонно визначальні підприємства і об'єкти. Ось чому церковні об'єкти віддані у власність злочинному московському патріархату. Скільки таких абсурдів қацаписти і їх вихованці натворили в Україні!? Ми чомусь забули, що коли на нас ідуть вороги, йдуть вбивати нас як людей і як народ, то захищатись треба, а не просити і молитись. І захищатись рішуче і адекватною зброєю. Така філософія і природа будь-якого фронту, а українсько-російського тим більше! Поки що так не робили і маємо страшну руїну в економіці, культурі, науці і в усьому іншому.

Наскільки ефективною була і ще є така абсурдно-злочинна «діяльність» қацапистів, коли їм немає рішучої відсічі на державному рівні, продемонструю прикладами власних дій в конкретній науково-технічній сфері, а саме при спробі опору руйнації қацапистами вітчизняної електроніки. Підкреслю два визначальні фактори: бездіяльність державно-го керівництва і відсутність організованої відсічі дійству қацапізму.

Отже. Совдепія зрештою здохла, але «красніє» продовжують нищення української промисловості, розпочате ще за часів совкової «перестройки». В кінці 1992р. ми з начальником відділу ЦКБ «Арсенал» М.Гусенком направили в уже немов би наш уряд пропозиції з метою припинити дикий розвал електронної галузі. Цей розвал «красніє» прикривали всякими гучними і абсурдними : «концепціями» «програмами» та іншим. Єдиною метою цих «бумаг» було викачування і розкрадання бюджетних грошей. Цим і були зайняті клерки-висуванці «красних директорів». Вони тупо виконували план умертвління нашої електроніки.

Далі 1993р. Наближались «чорні вибори». Щоб якось звернути увагу

людей на дійсну природу наших бід, я підготував дуже м'яку газетну статтю під назвою «Після Кровавої Орди». В редакції «Голос України» «товариші» після тривалих роздумів заявили: «ви не депутат, тому таку велику статтю не можемо взяти». Правда весною 1994 р. «витримки» з цієї статті під нейтральною назвою надрукувала газета «Вечірній Київ». В 1999 р. поважна «Столиця» сама спочатку побажала надрукувати, а потім сама і не наважилась. Ця «журналістська» епопея продемонструвала, наскільки боязливими ми залишились у вже своїй, незалежній державі. В 1996 р., виконуючи роботи по одній із небагатьох українських космічних програм, ми зіткнулись з прихованою (для некомпетентних антиукраїнською дією, яка була елементом політики «прив'язки до РАС-сеї»). Дійство п'ятиколонників заключалось в тому, щоб комплектувати наші розробки спец.електроніки елементною базою тільки через московський центр. Справа не тільки в тому, що маніпулюючи вівіскою «елементи спец. призначення» ці «ребята» в 15-20 разів збільшували їх вартість в порівнянні з їх закупівлею в західних постачальників. Не менше шкоди завдавала через московщина підсувом бракованих елементів та зривом термінів поставок. І, головне, жодної відповідальності і гарантій. А це ж космічна електроніка. Таке антиукраїнське рішення було направлене на прив'язку до Москви нашої оборонної і космічної електроніки. Цього не можна допустити. Ми запропонували простий, надійний український варіант. На нарадах по цій проблемі спеціалістів КБ «Південне», з-д Арсенал, НДІ «Квант» та інші, всі «за».

А от в «робочому порядку» на урядовому рівні був затверджений той антиукраїнський варіант. На зустрічі по цьому питанню у зам.міністра оборони України, я пожартував: «складається враження, що і у Вас тут верховодять не захисники, а вороги України.»... На що почувли гірке визнання:

«...Пройдіться по кабінетах Управління і ви побачите самі: третина кадрів - це дійсно вороги, хто їх сюди набрав не знаю; третина-це непридатні і не компетентні, їх набрали перші. І тільки з рештою намагаємося щось робити»

І це в керівництві міністерства оборони України!? І дивуємося, що не прийняли у сприятливий час воєнний виклик Москви, що віддали їй флот і ядерну зброю, що літаки падають на людей, а ракети збивають не нами заплановані цілі. І багато-багато чого іншого!

Далі 1997 р. Щоб врятувати хоч залишки нашої київської електроніки,

ми, група вчених Кібернетичного Центру НАН України, запропонували створення київського технопарку електронного приладобудування (ТЕП) на базі зруйнованого технологічного комплексу, так званого НЕВ мікроелектроніки. Десятки доповідей, кіпи всяких паперів тощо. Всі «ЗА». І знову така ж картина. В «робочому порядку» антиукраїнські і кримінальні ділки з високими «регаліями» заблокували цей проект. Скажу лише, що цю і всі попередні роботи, ми виконували не тільки з власної ініціативи, але й на власну заробітну плату. А от бувші «генерали соц.змагань» просто сиділи в директорських кріслах, отримували державну зарплату і «надбавки» від орендарів та інше.

Ця епопея ТЕП тягнулась більше двох років і закінчилась нашою невдачею. Як це відбувалось, можна уявити з приведених далі уривків з моїх доповідей на «куди вищих» інстанціях.²¹ березня 1997р.

Засідання Міжвідомчої Ради при Кабінеті Міністрів України. Шановний міністр, народні депутати, члени координаційної Ради. Вам роздані інформаційні матеріали про науково-технічні і організаційні засади, на яких і для чого пропонується Київський Технопарк електронного приладобудування. Насамперед скажу, ми не просимо бюджетних коштів для реалізації цього проекту. Тому в своєму виступі хочу звернути Вашу увагу на декількох найвизначніших фактах, що зумовили кризу нашої електронної промисловості і вимусили нас шукати нетрадиційні (для нас) шляхи виходу з неї.

На радість ближнім і далеким «друзям» зусиллями наших «красних директорів» українська електронна індустрія практично зруйнована. Сьогодні ми маємо величезну електронну руїну. Судіть самі. В Україні нараховується півтори тисячі електронних підприємств і організацій різних масштабів і тематики (НДІ, КБ, заводи, лабораторії). Ця індустрія охоплювала надзвичайно широкий спектр технологій і товарів: від матеріалів і обладнання до складних обчислювальних і радіотехнічних комплексів.

Тут би патріотам совдепії кричати «Ура!» Якби не страшна зворотня сторона цієї «медалі». А вона така. Абсурдно було займатись «майже всім» навіть такій великій «республіці». Але так командувала Москва-хазайка. Далі. Не секрет, що понад 75% української електронної індустрії прямо чи посередньо було прив'язано до військових потреб совдепії. Цивільна електроніка планувалась як «дозагрузка», і нею займались другорядні підприємства чи колективи.

Ще страшніше те, що ця електронна індустрія базувалась на запланованому (на 10-15 років, а злі язики жартували, що «назавжди») технологічному відставанню совдепії.

Тому досить було припинитись необмеженому озброєнню совдепії і відкритись кордонам для імпорту, як стрімко падали наші електронні підприємства, а з ними і їх партнери «до і після». Це призвело до наростаючої кризи. А перетворити кризу в руїну допомогли «красніє директори», які скористались не тільки партійними «перепустками» до розкрадання державного майна, але і особливістю електронних виробництв. А вона полягає в тому, що технологічне обладнання і продукція швидко старіють морально. Тому необхідно швидко і максимально їх використовувати і постійно обновлювати. Тому досить було цим «генералам соц. змагань» два-три роки «чекати вказівок», а не працювати, як такі виробництва банкрутіли, продукція устарівала, обладнання теж. В цьому компоненті «імітація діяльності при бездіяльності» совдепівські директори майстри високого класу.

Тому і маємо таку розруху. На неї вплинула і «далекоглядність» московського командування. Ось яскравий доказ.

У грудні 1988 р. і січні 1989 р. експертна група (з Києва зі мною були Корсунський В.М. і Снігур О.О.) під егідою «Народного контролю СССР», і таке було, виконувала «аналіз науково-технічного рівня запланованої на 1990-1995р.р. і аж до 2000 р. продукції машинобудівних галузей» совдепії, крім військової і космічної техніки. В спецчастині НК нашою бригадою були оброблені десятки томів «планів розвитку». Так от, менше 5% запланованої продукції було оцінено як задовільна, а 95% була оцінена як відстала, тупікова, неперспективна і т.д. Ось що планувалось совдепії її керівництвом - безпросвітне відставання. Правда, на заключному засіданні нас заспокоїли: «не переживайте, у нас одне пишемо, а робимо інше». Ми і не переживали!

Так що нехай патріоти совдепії краще мовчать!

Пропонуючи ТЕП, ми сподіваємось консолідувати на індустріальній проектно-технологічній базі ще жевріючі колективи, що мають свої перлини, але ютяться по закапелках. А в цей час величезні виробничі потужності «красніє» руйнують, здають під склади, торговельні та інші бізнесові справи.

Міжвідомча Рада прийняла рішення: Підтримати ініціативу вчених

НАНУ.» Далі. Витяг з доповіді на засіданні Бюро Відділення Інформатики Національної Академії Наук України» 5 листопада 1997р.

Такому високому зібранню немає потреби доводити значення електроніки. Ви також знаєте про електронну руїну, і про те, яку роль в її створенні відіграють антиукраїнські і кримінальні елементи як за межами, так і в академічному середовищі. Тому хочу звернути Вашу увагу лише на один, чисто академічний фактор, що особливо сприяв занепаду академічних організацій технічної спрямованості, в тому числі і електроніки. Скільки емоцій про недостатнє бюджетне фінансування академічної науки, необхідність фундаментальної науки і тому подібне. Це так. Але чомусь, шановні, нечутно, чи то бояться, чи соромляться визнати незаперечний факт, що абсолютна більшість робіт всіх академічних інститутів технічної направленості - це не фундаментальні, а прикладні роботи, які раніше обслуговували відповідні галузі, підприємства чи конкретні проекти. Така ситуація склалась історично. І біда не в прикладному характері робіт, а в їх низькому технологічному і виробничому забезпеченні. Ви добре знаєте, що в совдепії академічна наука в «республіках» забезпечувалась по подвійно залишковому принципу.

Раніше академічна, в більшості своїй «макетно-ескізна» продукція чи наукові звіти доповнювала чи прикрашала роботи галузевих НДІ, КБ і заводів. І коли падали промислові виробництва, то автоматично відпадали потреби в академічному доповненні і партнерстві. Ось тут то і виявилось: хто є хто. Замість того, щоб очолити, як подобає вченим, реорганізацію промисловості і взаємодії наукових і промислових колективів, як гриби після дощу, організовувались всякі «академії» з досить сумнівними цілями.

Продовжуються ті ж «концепції», «високі технології» «системи» та інші красиві слова, слова без справ.

А навіть ті, надзвичайно скромні технологічні бази руйнувались До «основанія». Запропонований нами ТЕП це спроба створити на руїні і надати в розпорядження київських вчених, індустриальну проектно-виробничу базу. Я не впевнений, що нам вдасться реалізувати цей проєкт, бо голосуючи «за» у нас навчилися в «робочому порядку» робити «проти». Тоді, 5 листопада 1997р. всі були «ЗА».

ПІСЛЯ КРОВАВОЇ ОРДИ, АЛЕ ЩЕ З КАЦАПІЗМОМ

Витяг з доповіді на засіданні «Постійної Комісії» з питань промисловості, транспорту, зв'язку, енергозабезпечення, підтримки економічних реформ та підприємництва» при Київській Міській Раді. (січень 1998р.)

Надіюсь, Ви знаєте, що найбільший вклад в нинішнє київське безробіття внесли «лежачі чи стоячі» підприємства електронного чи майже електронного профілю, такі як : КРЗ, Арсенал, Квант, Електронмаш, Квазар, КНДІ та інші. Цю київську електронну руїну антиукраїнським і кримінальним силам було неважко створити не тільки через технологічну відсталість, але і через абсурдний натуралізм імперських міністерств і несамостійність нашого тодішнього «партхоз» керівництва.

В результаті масовий дубляж виробництв і технологій низького технічного рівня і високого рівня ресурсних затрат і екологічного ризику. Приведу лише два приклади цієї совдепівської планової системи в київській електроніці. Так в Києві різні імперські міністерства створили понад 40 виробництв так званих «печатних плат». Але жодного сучасного рівня, хоча б 4-го класу якості. Така ж картина «масового дубляжа на низькому технічному рівні» і з так званими мікрозбиральними і гібридними технологіями, що призначались в основному для пристроїв спецпризначення.

Про трагедію виробництв напівпровідникових інтегральних мікросхем «без карвалолу» і говорити важко. З середини 80-х років загрузка виробництв «спецухи» швидко зменшувалась і падала до нуля. І тут необхідно було переорієнтуватись. Але. По всіх» вертикалях» з Москви йшли команди своїм директорам типу: «не рипайтесь, скоро знову підуть військові замовлення»....

Не пішли. Розвалилась і совдепія. А наші «красніє директори» продовжували «ждать» і розкрадати все, до чого добирались, в тому числі бюджетні кошти, які виділялись для «збереження і відтворення» виробництв!? Виділяли клерки-ставленики «красних», оформляли-«красніє», а потім ділились «по-братськи « краденим. Хтось би провірив, скільки сотень мільйонів викрали «красніє» в держави шляхом «проектів-пустишок», перепродажу старих звітів тощо. А інститути, КБ, заводи перетворювались в руїни. Проект ТЕП - це спроба дійства для припинення тихого умертвління нашої електроніки.

Ця комісія Київської Ради підтримала пропозицію ТЕП.

Але керівні, в той час в Україні антиукраїнські сили взяли верх.

Ці та інші проблеми української електроніки озвучені в серії статей, в газеті «Столиця» за 1999 р.

Підсумовуючи, сказане вище, треба констатувати, що в умовах бездіяльності державної влади, антиукраїнські сили будуть і можуть блокувати і зводити нанівець наші зусилля навіть в неполітичних сферах. їм все рівно, лише б робити зло Україні.

Тому, шановні, хоча Кровава Орда, як така і здохла, але від носіїв қацапізму нам ще треба очищати нашу землю і нашу дійсність. І найперше державне керівництво.

IV. Треба і як боротися з қацапізмом.

Сьогодні, як і раніше, носіями қацапізму є московська імперія, що зветься «Російська Федерація - Росія», а також п'яті колони в бувших совдепівських республіках, а нині в незалежних державах. Московська Кровава Орда лише формально канула в минуле. Вона хоча і «обрізна», але не щезла і відбулася її мутація в московську Орду Язичників, не менш злочинну і небезпечну. За традиціями московських державностей наступна державність злочинніша своєї попередниці- матері. Так перша або просто Московська Орда була більш злочиннішою, ніж її мати - Золота Орда. Московська Рассеяна Орда (Рассея) перевершила свою попередницю, знищивши мільйони людей, десятки країн і народностей. Третя московська Кровава Орда (совдепія) перевершила в злочинах всіх своїх попередниць разом взятих. То чому надіятись, що четверта московська орда - Орда Язичників не захоче перевершити в злочинності своїх попередниць? Звісно, якщо їй це буде дозволено. Злочинність в московських державностях нагромаджується - акумулюється, як в людей алкоголь, наркота, матерщина тощо. Тому практичне питання: чи існують підстави, окрім ідеологічних, для реальної загрози нам і світу з боку московської Орди Язичників? Дійсно, розвал совдепії призвів до великих втрат Московщини і қацапізму. Зник московський ареал - кухонний стіл қацапізму в образі так званого соцтабору. З-під «руського лаптя» звільнились країни Балкан та Центральної Європи. Москва втратила опорні пункти в Азії (В'єтнам, Кампучія, Афганістан, Іран та ін.); в Африці (Ефіопія, Ангола); в Америці (Нікарагуа, Чілі, Куба). З кендюха Рассеї вирвались, хоча і в значно перевареному стані, бувші республіки - колонії. А це майже половина населення і нау-

ково - виробничого потенціалу, третина території та інше.

Ожили чи починають оживати народи, забуті «богом і світом», Поволжя, Сибіру, Кавказу, що залишилися поки що в московському кендюзі. Поступово набирає силу їх національно - визвольна боротьба і опір кацапізму. А це робить незаперечною перспективу чергового, а може і остаточного розпаду московської імперії. А значить і краху московської Орди Язичників. Крім того, нова московська орда не отримала якоїсь перспективної «всесвітньої» ідеї для прикриття рассеянія, а значить і для свого життя. Тому вона об'єктивно приречена: стара, комуністична збанкрутіла, а нової не придумали чи не «привезли». І накінець, Орда Язичників понесла і значні кадрові втрати ідейних патріотів, за рахунок прозоріння значної кількості «бувших» та недобору новобранців. Це так би мовити обнадійливі позитиви. Але! Але, враховуючи відпрацьованість ідеологічних принципів кацапізму, зараження ними «руських мас», а також століттями апробовані універсальні методи їх реалізації, було б небезпечно нехтувати можливостями для злодіянь, що є в розпорядженні цієї московської Орди Язичників. Москва залишила ще у своєму розпорядженні величезну територію і природні ресурси поневолених ще народів, хоча сама Московщина - природньо і ресурсно бідна країна.

Далі. Якщо звільненим республікам - незалежним країнам, в тому числі і Україні, необхідно «з нуля» створювати своє державне управління, то Орда Язичників успадкувала гігантську державну машину Кривої Орди в повній бойовій готовності, і таку ж агресивну і патріотичну, хоча і «обрізану». Московія, будучи метрополією в совдепії, успадкувала головні промислові виробництва, науково - дослідні центри, найважливіші військові об'єкти та інше. Фантастична по чисельності армія галімотів і пропагандистська індустрія Кривої Орди за своїми можливостями не мала аналогів, навіть близьких, у світовій історії і могла: все обгадити чи оббілити, поставити з ніг на голову, чорне видати за біле і т.д.» І головне, ця пропагандистська армія в повному озброєнні і з першого дня в стані Орди Язичників. Так само, багатомільйонна репресивна система, одних тільки кагебістів біля мільйона, а позаштатних ще 5-6 млн., з гігантською технічною базою, мережею баз і центрів тероризму по всьому світу, теж залишилась «вірною» в стані Орди Язичників. Більш того, в новій московській орді, ця репресивна система стала її офіційним ядром. Треба особливо враховувати, що ця репресивно - терористична махіна, враховуючи її «шлюбні і позашлюбні» зв'язки із практично всіма всесвітніми терористичними і політичними організа-

ціями, здійснювала і здійснює зараз масштабні злочини локального чи всесвітнього значення:

«...ми можемо унічножити каво - угодно, де угодно, і от імені каво угодно...»

І це не тільки бахвальство «ядрьоної п'яні»

Далі. Як відомо, вся суспільна діяльність (економіка, фінанси, виробництво тощо) в совдепії була організована по «вертикальному» принципу з керівними вершинами кожної в Москві. Тисячі цих «комуністичних» міністерств, главків, організацій тощо, в період «перестройки» реорганізувались в приватно - державні капіталізовані і злочинські структури з комадними вершинами в Москві. Це павутиння дикого капіталізму, хоча і пірвалося місцями, стало матеріальною базою Орди Язичників, спричинило і організувало нинішнє економічне лихо і нечуваний в історії вибух злочинності, до якої партія Леніна готувала весь народ.

І накінець, Москва обікрала і пограбувала бувші республіки, як то кажуть, «на прощання - на коня». Вона забрала і привласнила все майно імперії, як в середині так і за кордоном, валютні і золоті фонди, грошові заощадження, патенти та інші інтелектуальні та матеріальні цінності. А це сотні мільярдів доларів.

Навіть з цього короткого переліку можливих «за» і «проти» очевидно, наскільки московська Орда Язичників ще небезпечна не тільки для ближніх, але і далеких народів і країн. Тим не менше і ця московська орда згине разом з «обрізаною» імперією, бо це об'єктивна історична необхідність.

Питання і проблема в іншому: чи знову ця московська орда протягне свій повний термін і розкрутить всю свою злочинну програму? Треба надіятись і працювати, щоб цього не сталося.

А тепер поглянемо трохи пильніше на цю Орду Язичників з «новими» рускими. Назва «язичники» взята з їх самоназви, в яку галімоти хотіли, зрозуміло, вкласти своє тлумачення. Як відомо, Москва, не закінчивши процеси «незалежності» бувших республік, розпочала широкомасштабну війну за їх повернення у свій кендюх. Тим більше, що зусиллями місцевих «комуністів» підірвана не тільки їх економіка, але і віра у Свободу і Незалежність. Але, як ми вже говорили, в новій московській орді не було, та й зараз немає, нової «всесвітньої» ідеї для «воссоєдінення».

А відкрито завойовувати «під русским флагом» нові незалежні, хоча і не окріплі держави, Москва просто побоялась. На жаль для нас. Це був би кінець рассейської держави.

Це вони розуміли, навіть краще за наших полохливих політиків, що вийшли з совдепівської кухні. Тому Москва змушена була піти іншим і неменш підлим шляхом підриву незалежних держав з використанням п'ятих колон, створених там попередніми московськими ордами.

А щоб мобілізувати ці п'яті колони і взяти їх під своє відкрите керівництво, Москва - Рассея обізвала цих людей «русскоязычним населенням». А себе, Москву - Рассею, призначила «родіной» русскоязычників і їх захисником. Правда, це вже не «родіна мірового пролетаріата», як раніше було в часи Кровавої Орди. Але все таки щось не обмежене кордонами Московщини. А при нагоді можна організувати не тільки нестабільності, але і прямі агресії під прапором «захисту прав русскоязычного населення». Що ж це за нова «раса» на землі під назвою «русскоязычники»?

По колоніальних технологіях, які кацаписти успадкували ще від своєї матері - Золотої Орди на «намічених» територіях спочатку створюються етнічні опорні пункти. Так на території угро - фінської Кавуї створювались кацапські «маліни», розширюючи які, знищували угро - фінське населення, а потім і цілі регіони угро-фінських народів.

Друга технологічна лінія, що доповнює першу, це денационалізація і кацапизація «нових» територій. Особливо кацаписти перемішують людей і насаджують мовну денационалізацію. Ще зовсім недавно «добровільно»: сибірами, голодоморами тощо, республіки переводились на «русській» язык - язык комунізму.

«Хочеш жити при комунізмі?» Ставай русскоязычником. «Не хочеш комунізму?» В Сибір на перевиховання! А там скрізь вже не «добровільно», а «для міжнаціонального спілкування» мав право тільки «русській язык».

Це була не забава галімотів, то була державна політика Кровавої Орди, яку Москва насаджувала безжалісно.

В цьому плані треба пам'ятати, що так званими «русскоязычниками» робились не тільки русські колоністи і «ідейні» перевертні, але і жертви кацапизму.

Хоча ці дві групи людей і знаходяться під однією формальною вивіскою, але це різні люди. І до них потрібні підходи і відносини різні.

Не дивлячись на писану і кричашу «попсу», в Москві – Рассеї відбулася лише чергова мутація верхівки. І тільки. Нічого принципово нового, хоча б в честь капіталізації комуністичної Московщини, там не відбулося. В совдепії, по суті, був державний капіталізм, а зараз там і те, і інше замішано на криміналітеті.

Завжди в московських державностях організована злочинність і державна влада були сплетені в «єдине і неподільне». Це така ж агресивна імперія, хоча і «обрізнана» із злочинною правлячою ідеологією кацапизмом, навіть не прикритою. Там така ж ординська структура державності: на репресивний стержень - ядро нанизані чи з нього виростають державні, бізнесові, громадські та інші структури і організації. Як і в попередніх, московських ордах, в Орді Язичників, все, що дозволяється - випускається державою є продуктом ядрьоних структур. Так, це ще живе в пам'яті, коли в совдепії руські «антикомуністичні», «антисовецькі чи «демократичні» герої творились по плану чи самими ядрьоними «комуністичними» державними структурами. Абсурд, немов би!?. Антикомуністичне творять самі комуністи?

Ні, одні і другі - учасники спільних спектаклів по одураченню світу. Безліч фактів творення таких «радянських» чи «антирадянських» руських героїв. Взяти хоча б такі відомі явища як «стахановщина» чи «солженіцинщина» і т. д. Скільки такої «лапші» навішала світу Москва!

А зараз, в новій московській Орді Язичників «капіталістичні герої - мільярдери» - злодії з'являються і зникають, як правило, за рішенням ядрьоних.

Нинішня Москва - Рассея, як і її попередниця, це суміш, сплав, венігрет і т.д. законних і злочинних елементів, «порядних» і бандитських угруповань.

На вершині нинішньої московської імперії, як і раніше, сидить з практично необмеженою владою, «туалетний мочила» в ролі хана – царя - генсека. Ось так коротко виглядає нинішня московська державність в особі Орди Язичників. І ще одне застереження. Коли ми ведемо мову про московську Орду Язичників чи Рассею, то не треба вплутувати сюди десятки мільйонів людей ще поневолених народів Поволжя, Сибіру, Кавказу та інших. Не їх вина, що вони і досі в тюрмі - Рассеї.

Це їх і всіх нас біда. До представників цих народів, людей по неволі в таборі «русскоязычників», треба ставитись як до побратимів по нещастю. І відділяти їх від «ісконних», «етнічних» і тому подібних руських та перевертнів. Що творить і планує зараз Москва і її Орда Язичників? Теж дуже коротко, бо кожен день приносить безліч свідчень їх злочинності. На її «внутрішньому фронті». Така картина: поневолені народи обороняються, руські наступають. Москва вишукує все нові і виймає старі «проекти» і засоби для переварення народів, що знаходяться в тюрмі - Рассеї, в «єдиний» руський народ. Найперше, кацапізм переміщує народності, переводить їх на «руський язик», «перелицьовує в єдиний» для всіх алфавіт тощо. Якщо з «суб'єктами федерації» ще граються в «права», то про несуб'єктів і нічого розмовляти: ці народи Москва добиває прискорено і без прикрас. Не змінились по суті і основні методи винищення народів «федерації». А це як і в попередніх московських ордах. Пряме фізичне вбивство «нацменів» і їх національних лідерів. Ліквідація національно визначених територій шляхом їх роз'єднання чи об'єднання в штучні «зручні для управління», і, зрозуміло, русифіковані навіть формально. Нищення національної духовності народів, витіснення з реального життя їх мови і традицій, впровадження на їх місце, «общепршятих сейчас», тобто кацапотворних. Москва - Рассея природньо бідна країна, але грабує і привласнює величезні ресурси поневолених народів, і за ці кошти нищить пограбовані народи. Тому при такому розвитку подій, ці, ще поневолені Москвою народи, приречені на національну загибель. Для них спасіння одне - вирватись з тенет Москви - Рассеї, створити свої держави і стати суб'єктами міжнародного права. Тому ці народи мають право боротися за своє визволення будь - якими доступними їм засобами. Будь - якими!!! Їх вбивають і русифікують на їх етнічній землі. Вбивають як людей і як етнос. І цю їх боротьбу проти Москви - Рассеї світ повинен сприймати як національно - визвольну боротьбу, як боротьбу за право на життя. На жаль Москві - Рассеї вдається за допомогою провокацій і брехні навішувати на національно - визвольну боротьбу народів ярлики бандитизму, тероризму тощо. Так колись московські царі представляли світу наше легендарне козацтво і нескорених гайдамаків, а їх послідовники, московські «комуністи», на всіх, хто боровся проти них, наприклад, ОУН - УПА. На зовнішніх фронтах. І тут Москва - Рассея і кацапізм такі ж агресивні і ворожі до всіх, бо кордонів для рассеяння не існує, а існують лише ближні і дальні цілі. Ще недавно ближніми цілями для рассеяння були країни Центральної і Західної Європи, Близького Сходу та інші. Країни так званого соцтабору були, образно кажучи, вже на кухонному столі Москви - Рассеї. Після розвалу совдепії істотно змінилася ситуа-

ція і з цілями. Першочерговими чи ближніми цілями стали країни, що вирвалися на волю з московського кендюха. Але хай не думають, що қацапізм відмовився від «всесвітньої рассеюшки». Так само не треба сприймати легковірно і поверхнево клоунади «нових русскіх», що призивають «мити русскіє сапаги в Індійському океані...». Подібними клоунадами қацапізм зондує реакцію світу і піднімає «русскій дух» у мігрантів - русскіх. Але не треба і переоцінювати їх. Якщо б қацапізм міг, то вони вже давно місили би лаптями країни і народи не тільки на берегах Індійського океану. Слава богу, вони не спроможні. Не мають на це сили. Зараз головним серед першочергових напрямків наступу для қацапізму є Україна, проти якої розгорнута тотальна війна на знищення. Така глибинна ненависть русскіх і Москви — Рассеї до українців і України викликана дією двох факторів. Перший фактор об'єктивний, це дія ідеологічного принципу життєдайності рассеянія. Україна безпосередньо межує з Московщиною; сама не хоче «восоедінятися» та й не дає проходу Москві - Рассеї далі на Захід. А без рассеянія Орда Язичників загине, як розвалювались попередні московські орди. Другий фактор суб'єктивний, полягає в тому, що власне Україна і українці є основними зацікавленими суддями і опонентами основної, ще нині робочої, біографічної версії Москви - Рассеї. Дійсно, всі основні складові цієї «фількіної грамоти» в тій чи іншій мірі апелюють до древнеукраїнської державності Київської Русі. В далеких від Москви-Рассеї країнах, наприклад, в Англії чи Франції людям байдуже, хто такі русскіє, чи «откуда есть пашла» Москва-Рассея. В цьому немає нічого особливого: у них і своїх проблем вистачає. А то десь далеко, та й за іншими країнами. Ті люди не задумуються особливо над тим, чому москалі стали русскіми, а потім «советським народом», а потім «рассеянами» і т. д. Захотіли стати «слов'янами» чи «римлянами» тим народам байдуже. Хай москалі обзиваються «чукчами» чи «фараонами» лише б не чіпали їх. Вони ще далеко і черга до них ще не дійшла. Тут і вся відповідь. Але Україна для Москви - Рассеї зараз найближча ціль, і український фронт найголовніший. Тут ситуація дуже подібна до воєнних ситуацій: «десь гримить канонада, десь бомблять міста, десь люди гинуть, а тут у них тиша...». Так можуть думати і діяти люди далеко від фронту. А нас зараз і бомблять, і розстрілюють, підривають і травлять. У нас передова фронту проти московських орд вже багато століть. Тому нас пече, а не просто цікавить, хто на нас пре. І ми вже знаємо, що це не приступ зграї більшовиків чи туалетних мочил. Це қацапізм в дії!

IV. Як захищатись і як боротись з кацапізмом?

Це питання завжди стояло і стоїть зараз перед нами. Спершу треба усвідомити, що успіхи кацапізму часто були не стільки його заслугою. Нерідко цьому сприяла неефективність методів і засобів, якими захищались жертви кацапізму. А це найчастіше було наслідком того, що люди не знають чи забувають про першоджерела злочинності Москви - Рассеї. Розглянемо декілька найважливіших принципів боротьби з кацапізмом.

Принцип перший. Найперше, що необхідно знати і чим керуватись, це те, що ворожість і злочинність, а значить і такі дієства Москви - Рассеї є не політичною кон'юнктурою русского керівництва, не тимчасовим збоченням русского суспільства, а є їх етнічною мораллю, їх етнічною ідеологією. Політична збоченість може змінюватися (царизм, більшовизм тощо) за формою і методами, а етнічна ідеологія (кацапізм) не міняється в суті своїй. Москва - Рассея народилась, як злочинне ординське середовище, таким вона завжди була; другою не буває і бути не бажає. Тому дуже небезпечно, за що поплавилися життям мільйони людей і цілі народи, думати і надіятись: ось з іншими рускими буде краще, чи вони не такі злочинні тощо. Ні, заражені кацапізмом, всі вони злочинні і небезпечні.

Принцип другий. Народна мудрість каже: «тримайтесь далі від біди». Кацапізм - це страшна біда. Тому завжди необхідно триматися від Москви - Рассеї на безпечній віддалі у всьому. Недопустимо, смертельно небезпечно підпускати Москву - Рассею до себе, до національно - визначальних інтересів. В ніякі «союзи» з Москвою - Рассеєю не можна вступати. Русская порядність, якщо така взагалі існує, закінчується там, де починаються ваші національні інтереси. Як набат, як призив до нащадків лунають в болотах і лісах Сибіру і Півночі крики мільйонів закатованих українців:

«Геть від Москви!»

Розумні політики знали, чого можна чекати від Москви - Рассеї і не попадались на їх «дружбу». Нерозумні чи довірливі люди конали в московських концтаборах. Дистанціювання від Москви - Рассеї це - найпер-

ша умова самозбереження на всіх рівнях, особистому і національному. Коли людину втягають в русську «дружбу», то қацапізм негайно включає його в процес мутації в перевертня. З поглибленням такої «дружби» мутації, ростуть і вимоги қацапістів до «друга», аж до повної його денационалізації і «переходом» в рускіє. Як показує досвід, коли людина спохватилась, чинить опір мутації в рускіє, то вона стає об'єктом духовного чи фізичного терору з боку қацапістів. Така, наприклад, доля більшості всіх наших керівних прислужників Москви - Рассеї. Вони або самі кидали «московську службу», якщо їм щастило, або їх знищували політично чи фізично. Така доля більшості українських гетьманів, що дружили з Москвою. Така доля і українських «комуністичних» служак Москви. Яскравим прикладом такого фіналу «дружби - служби» з рускіми, є доля, наприклад, латишських «червоних стрільців» або наших «махновців». Їх Москва ефективно використала «класовою пропагандою», а потім відстрілювала, як зайців, з участю інших обдурених. Зближення з Москвою - Рассеєю на державному рівні, якщо не прийняти відповідних захисних заходів, рівнозначно поступовій втраті незалежності і своєї державності. Особливо це небезпечно для країн, які қацапізм розглядає і планує, як ближні цілі для рассеянія. Принцип третій. Жодним клятвам, договорам, заявам, обіцянкам Москви - Рассеї довіряти не можна, якими б красивими гаслами, паперами чи «спектаклями» вони не прикрашались і не «гарантувались». Чим більші злочини задумала чи вже проводить Москва - Рассея, тим красивішою і величнішою брехнею вони прикриваються. Підступність і брехня винесені қацапами з монголо-татарської орди, пізніше розмножені і вдосконалені, завжди були і залишаються складовими їх державної і суспільної моралі. Знають, що брешуть, але плачуть що ні, і навіть вірять в свою брехню. Вбивають десятки мільйонів людей, а брешуть, що то не вони чи взагалі, що такого не було. Надягли на Україну кайдани рабства, а французьким придворним показують фальшиві пересувні «села - щити», так звані потьомкінські села. Вбивали голодоморами мільйони українців, а в найстрашніші дні Голодомору 33, возили «французьких буржуїв» і «доводили», що немає Голодомору 33 з допомогою «спектаклів» на київських «вулицях достатку» з веселими і ситими жидоқацапами. Розстріляли тисячі польських полонених, про що знав весь світ (весь світ), а доостанку брехали, що то німці. Закатували сотні тисяч українців, а на лісних могилах в Биків ні написали, що то справа рук «німецьких фашистів». Така «дощечка» до недавно ще стояла на місці церкви в Києво - Печерській Лаврі, зруйнованої московськими більшовиками при їх втечі з Києва в 1941 р. Безліч таких «пам'яток» руської злочинності обставленої цинічною і наглою брехнею. Вбивали і брехали! Брехали і вбивали! В час, коли десятки мільйонів людей конали в

ГУЛАГАХ, а інші десятки мільйонів «перемелювались» в совків, Москва - Рассея світу сама співала і змушувала жертв:

«Я другой такой страны не знаю,

где так вольно дишит человек...»

Щоб трохи розслабитись, наведу один з прикладів, з океану русскої злочинності - брехливості на азійському театрі Рассеяної Орди. Так, на початку минулого століття, скориставшись труднощами тодішнього китайського імператорського двору, Москва – Рассея нав'язала Китаю».. .договір про дружбу...» Не висохло ще чорнило на тому «папері», як та ж Москва – Рассея напала на Китай, захопила і пограбувала тодішню столицю. А коли русські тікали з Китаю, то захопили разом з іншими трофеями і привезли в Штербург... Щоб ви думали? Серед трофеїв був і китайський екземпляр того «...договору про дружбу...»!!!

Так і хочеться сказати: «ай да Москва, ай да Рассея, ти і бандит, ти

і шуллер»! Ще раз, це лише каплі з океану русскої підступності - зради - брехні.

Тому, якщо не хочете потрапити в пастку чи халепу, не довіряйте Москві — Рассеї ні в чому. І всім порада: «Не шукайте благородних кісток в московському гов...».

Принцип четвертий. В боротьбі з кацапізмом справедливі всі доступні засоби і методи незалежно від їх гуманітарності.

Кацапізм в своїй злочинності не цурався найстрашніших найзлочинніших способів і засобів. Москва - Рассея використовувала і використовує весь мислимий чи уявний арсенал жорстокості, підступності, цинізму та іншої диявольщини. Серед русскіх «діянь»: найжостокіші тортури дітей і жінок, тут і закопування тисяч живих людей в «русскіє могили», тут і затоплення заповнених невільникми барж, тут і розстріл в'язнів для підкормки «товарних» звірів в тайзі; це і ешелони товарняків з замороженими людьми; тут і вбивства голодоморами мільйонів людей, тут і депортація, і вивіз на смерть мільйонів людей, і цілих народів для звільнення їх землі під русскіх; та багато - багато інших витворів «русскіх умельцев».

А які багатородові комбінації розігрують кацапісти зараз в наші дні,

щоб знекровити і обезглавити та очорнити народи - жертви.

Тому будь-які дії, адекватні злочинам қацапізму, проти носіїв цього злочинного қацапізму, це дань справедливості, це єдиний практичний аргумент захисту від қацапізму. Москва - Рассея і қацапісти реагують тільки на болісні для них аргументи!!!

Принцип п'ятий. Немов би і несумісний з попередніми. Але. Боротися і боротися безжалісно треба проти носія злочинної ідеології московської Орди Язичників і конкретних виконавців, (організації, групи особистості) її злочинних дійств. Завжди треба старатися відділяти їх від російського (руського) народу як такого. Це надзвичайно важка і ризикована задача, враховуючи масове зараження руських қацапізмом.

В цьому плані треба пам'ятати такі два факти. В стані «русських» є дуже багато людей «поневоли» руських, яких обставини чи насильно записали, чи виховали такими. Наприклад, серед нинішніх «русських» є 20 - 25 мільйонів українців, що знають про своє українське походження. Далі. В усіх московських державностях - ордах, як і в нинішній Москві - Рассеї, на вершині Орди Язичників і всього російського суспільства сидить «злочинний Інтернаціонал». Це не випадковість, це така природа їх ординських державностей, це продовження традицій қацапських «малін». Видертись на вершину - престол в ординському суспільстві можуть різні інтернаціональні банди, одягнені в қацапейки при умові, звичайно, московського патріотизму, і сповідаючи қацапізм в нинішній уніформі. В такому ординському суспільстві інколи досить одного гучного патріотичного (қацапізму) вигуку і автор цього гасла на вершині орди.

«Мочить їх в... сортірах»

І герой - крикун цього призиву стає хан - цар - генсек нової московської Орди Язичників.

І все - таки, на скільки це можливо відділяйте від цього народу і «Альош - подлецов», і «туалетних мочил», і «граждан міра». Це необхідно робити не стільки заради їх блага, а для божого благословіння, нашої і вашої боротьби із злочинним қацапізмом.

Розглянуті принципи боротьби з қацапізмом це лише коротка формула ідеології такої боротьби.

А тепер розглянемо найбільш актуальні політичні дії, які необхідно

нам, українцям, реалізувати для захисту України від кацапізму в особі нинішньої московської Орди Язичників.

Найперша дія. Не допускати ворогів України до державного керівництва, а там, де вони вже сидять, очищатись від них.

Це природня, справедлива, проста і зрозуміла нам і світу вимога: «в Україні влада повинна бути українською, а не антиукраїнською». Пам'ятаймо ще одну відому істину: «ворог, злодій і дурень – смертельно небезпечні в керівництві державою».

Недарма наші вороги найперше намагалися та й зараз намагаються обезглавити Україну. Вони вбивали і вбивають вольових і розумних, тих, хто не піддається на всілякі комбінації кацапізму. І навпаки, вони прощтовхують непідготовлених або ними підготовлених і замазаних людей, чи навіть «кадрів на гачку». Недавня Помаранчева Революція продемонструвала, що ми, українська нація, відчули смертельну небезпеку запланованого і підготованого нам кацапізмом антиукраїнського «президентства», а також продемонстрували здатність української нації дати відсіч Москві - Рассеї у відкритому бою. На перших президентських виборах всі антиукраїнські сили на чолі з Москвою - Рассеєю підтримували і прощтовхували Кравчука Л. як менш патріотичного, ніж Чорновіл В. На других виборах вся антиукраїнська братія вже прощтовхувала Кучму Л., як менш патріотичного, ніж Кравчук Л.

На виборах 2004 року Москва - Рассея брутально всією Ордою Язичників прощтовхувала вже не тільки не патріота України, але підготовленого нею «кадра на гачку».

В Помаранчевій битві за Україну відсутність українського патріотичного керівництва українською державою, висвітилась як смертельна небезпека для української держави і української нації.

На щастя Київ зіграв свою роль столиці української держави і української нації. Київ очолив і об'єднав українські сили і ми відбили атаку Москви - Рассеї, яка не тільки слала накази і поради «своїм» до кровопролиття, але і направляла військові «зонди спецназів» української рішучості. Слава богу, у нас її вистачило. І треба бути готовими до нових атак Москви - Рассеї. Новий виток такої атаки кацапізм завжди починає з державного керівництва.

Тому, найперше, треба берегти лідерів української держави від безпосе-

реднього фізичного і морального терору.

Пам'ятайте, лідери держави, кожен ваш патріотичний крок народжує патріотів української держави. Але також знайте, що кожна ваша непатріотична дія - теж народжує і байдужих, і перевертнів.

Така поки що наша дійсність. і

Особливо небезпечними є технології розтління кадрового і оточення лідерів держави. Це треба всім пам'ятати, як і те, що бруд зі забрудненого оточення рано чи пізно бруднить всіх, навіть благородних і чистих. Ворог добре озброєний брудом і засобами забруднення, тим і більше в постсовковому кадровому полі. А тоді вже кацапізму та й і іншим «друзям» легше реалізувати свої комбінації.

Тому в керівництво Української держави повинні висуватись патріотичні і чисті люди, які повинні недопускати в керівництво державою ворогів, злодіїв і дурнів. Жодна країна світу, жоден народ, жодна міжнародна інституція не надає своїм недругам влади над собою. Це смертельно небезпечно. І ми не гірші, і маємо на це право, право моралі, право закону і право – наказ наших предків.

Друга дія. Коротко так: приймати виклики Москви - Рассеї, а не , ухилитись від них. Факти очевидні всім: кацапізм веде тотальну війну] проти України. І веде її в невідгідному для нас руслі, провокуючи у нас всілякі негаразди. Така тактика кацапізму при використанні п'ятої колони ще більше знесилює Україну, поширює розбрат і зневір'я. Боягузство керівництва не сприяє єднанню, а створює ґрунт для перевертнів - зрадників. І навпаки, смілива відсіч ворогам завжди єднала українців, народжувала патріотів. Героїзм козаків, гайдамаків, бандерівців та інших поколінь відважних захисників України був і є джерелом гордості і прикладом для самопожертвування в ім'я Свободи України.

Недаремно окупанти завжди приховували, перекручували і бруднили героїзм українських патріотів.

Жодного разу Москва - Рассея не перемагала Україну у відкритому бою, а лише при підступній тактиці протиставлення українців чи при використанні «інтернаціональних» факторів і союзників.

Так було за часів всіх московських орд, коли Україна знекровлювалася і роздиралась то в «союзі» з Польщею, то з Антантою, і то з Німеччиною;

то в ідейному «єднанні» з православ'ям, юдеїзмом, комунізмом, фашизмом та іншими всесвітніми силами. А обезглавивши і знекровивши Україну з допомогою міжнародного комунізму, Москва - рассея в такий спосіб підготувала і успішно провела масове вбивство українців під час операції Голодомор - 33.

Страшно подумати, мільйони українців були вбиті «мирно», вбиті без адекватної збройної боротьби. В це страшно і не хочеться вірити, але це правда. Московський більшовизм зміг так масштабно «мирно» вбивати мільйони українців тільки тому, що перед цим йому вдалося обезглавити українську націю «класовим» терором протягом 20 - х і початку 30 - х років.

Тому у скрутний час не було організуючої сили, щоб мобілізувати і очолити український народ на боротьбу проти московської Кривавої Орди. Після Другої Світової війни кацапізм, незважаючи на надзвичайно вигідну міжнародну ситуацію, не зміг провести операцію «Україна без українців» шляхом депортації українців в Сибір, Середню Азію, Північ та інші зони.

Москва - Рассея не змогла, бо Україну захистила героїчна боротьба ОУН - УПА, яка десятиліття вела боротьбу з московським більшовизмом, боротьбу приречену, але героїчну. Москва – Рассея просто побоялась продовжувати проект «Жукова - Беріг», бо боротьба ОУН - УПА могла перерости на загальнонаціональне повстання українців на всіх теренах совдепії.

В 1991 р. Москва - Рассея дуже хотіла, але побоялась піти відкритою війною проти України. Як жаль, що тоді російські здрейфовали. Це була б не тільки українсько - російська війна. І на нашу користь. І ми мали б зараз іншу політичну географію.

Під час Помаранчевої Революції Москва - Рассея відкрито і нахабно не тільки втручалася у внутрішні наші справи, але і вимагала, штовхала антиукраїнську п'яту колону на братовбивство, щоб ослабити нас. Це їм тоді не вдалося. Але ми знаємо, що таке кацапізм

Тому не треба чекати, коли кацапізм створить в Україні вигідну ситуацію для агресії і реваншу, а давати відсіч. На російський терор треба відповідати українським терором.

На будь - які їх агресивні дії відповідати адекватними ударами. Пам'я-

таймо, тільки так їх, қацапів - москалів - велікоросів - русскіх - язичників, можна змусити бути «мирними» і поважати інші народи.

Для таких випробувань Україна завжди повинна бути готова і на Державному рівні і на громадянському.

На державному рівні необхідно створити мобільну групу військ, яка могла б негайно вступити в бій з агресором.

Тут головне почати бій - відсіч. А там і бог допоможе і народ підніметься.

На громадських засадах українцям необхідно створювати територіальні формування, які б знешкоджували банд – формування қацапистів, якщо влада їх буде «терпіти».

Пам'ятайте, қацапизм веде проти нас, на нашій українській землі, тотальну війну і робити вигляд, що нічого не відбувається, чи то якась мішура, не припустимо - це смертельно небезпечно і для української держави і для української нації.

Третя дія. Ліквідувати п'яту колону в Україні.

Коли в тіло людини потрапляє чужорodne тіло (куля, осколок тощо), то воно створює гнійне довкілля, яке отрує і знесилює організм. Вихід для оздоровлення єдиний - видалити з організму це чужорodne небезпечне тіло. Тільки тоді можна загоїти рани. Це прадавня і всім відома істина!

П'ята колона в Україні створювалась окупантами спеціально, щоб ослабити український народ, знекровлювати його з середини і готувати сприятливу ситуацію для агресії.

П'ята колона қацапизму - це його агентура і знаряддя вбивства українського народу і української держави.

І не тільки пасивне знаряддя вбивства. Це і безпосередні вбивці - і виконавці злочинів, спланованих Москвою - Рассеєю.

Не можна продовжувати, вже в нашій українській державі, рабську! поведінку: нас б'ють, чи готуються вбивати, а ми їх любимо і терпимо.

Безпосередньо п'ятою колоною окупанти вбивали, вивозили, виганяли, витісняли українців з наших земель, щоб зробити «Україну без! україн-

ців».

Так століттями, окупанти забороняли українську мову, витісняли³⁷ нашу мову з нашого життя, нав'язуючи нам свій «язик». І це на нашій українській землі. Зараз, щоб «закріпити» завоювання в мовній царині, кацаписти безперестанку і в усі рупори кричать і вимагають так званого, «двоязичія» в Україні. Не треба дивуватись, що знаходяться політичні бовдури, які виховані кацапізмом і підігрують їм.

Кацаписька вимога «двоязичія - це витвір бандитської логіки. Спочатку бандит з допомогою зброї наніс людині важкі рани. І щоб і поглумитися над жертвою і не дати пораненій людині вижити, бандит-кацапізм пропонує: давай змагатися, хто переможе той і продовжить жити».

Але щоб в рівних умовах змагатися з озброєним бандитом, поранений повинен спочатку хоча б спинити кровотечію і загоїти рани. А тоді вже говорити про змагання.

Які цинічні і жорстокі клоунади розігрують вчорашні більшовицькі кати, чи їх послідовники і рупори, спекулюючи такими святими поняттями як права людини.

Ще недавно, за часів їх совдепії, кацаписти взагаті не визнавали прав людини і народів. А тих, хто вимагав їх на своїй землі, та й навіть права розмовляти своєю українською мовою, кацаписти нищили.

Ворожість п'ятиколонників така ж на всьому горизонті життя українського народу: в економіці, в науці, в культурі, політиці та інше. І поки антиукраїнська п'ята колона не буде подавлена, відродження України, покращення добробуту всіх її громадян будуть дуже і дуже повільними і проблематичними. Тому ніяких особливих пільг, особливих прав п'ятиколонникам. Хочуть жити в Україні, будьте добрі. Підкоряйтесь законам України і підпорядковуйте свої бажання інтересам українського народу, на землі якого хочете жити і живете зараз. Це стосується всіх поселенців. Тих, хто не хоче визнавати права українського народу бути господарем на своїй землі, необхідно відправляти на їхню етнічну батьківщину. Мільйони українців хочуть, але не можуть повернутися в Україну, бо тут їх місце займають кацаписти, що «хочуть Рассеї, але не хочуть в Рассею». Одним і другим потрібна допомога.

Для цього необхідно створити спеціальну державну Службу Репатріації, яка б вела реєстр українців за кордоном, особливо на території Рассеї та

інших постсовдепівських країн і бажаючих повернутись в Україну.

Ця ж Служба Репатріації повинна вести реєстр також всіх п'ятиколонників, під якими б прапорами вони не виступали (рускоязычники, слов'янисти, комуністи, сов'єтисти тощо) проти України.

Цих людей, і їх сім'ї треба обмінювати на українців, що хочуть повернутися в Україну, але не мають «куди» і часто «за що». А русских, Що «хочуть Рассеї» повертати в Рассею.

І не в телятниках, в яких кацаписти вивозили українців. Ні, в купейних вагонах, які їдуть в Рассею.

Не голодних і не з «русифікованою бурдою», як вони вивозили вбивали українців! Ні, а з найкращими пайками їжі на дорогу в Рассею.

Не в болота чи сніги, куди скидали ще живих українців! Ні, а обжиті квартири чи домівки в Рассеї!

Репатріація - це повернення на батьківщину, а не етнічна чистка: українців в Україну; русских - в Рассею.

Репатріація - це справедлива і гуманна справа, яку необхідно робити негайно і рішуче.

Репатріація — надважлива і невідкладна справа державного керівництва.

Оборотнів - перевертнів українського походження, а таких немало виховала окупація, ми повинні виховувати самі в себе, в Україні, щоб не бруднити ними інші народи і країни. Власне бруднити, бо люди, які зрадили свій український народ, здатні зрадити інший народ, який їх прийме!!!

Четверта дія. Добитися проведення Міжнародного Суду - Трибуналу над московським більшовизмом.

Над фізично розгромленим німецьким нацизмом країни - переможці провели Міжнародний Трибунал, відомий як Нюрнберзький судовий процес. Цим були не тільки покарані тоді ще живі нацисти. Головне його значення - це засудження нацизму як ідеологічного і політичного явища. І цим було закінчено його ідейний розгром.

І в Західній Європі настала принципово нова атмосфера для співжиття і співпраці народів.

А нам дістався страшний парадокс історії: московський більшовизм, рекордсмен злочинності, що був і побратимом – союзником нацистів і їх вчителем, був серед переможців над німецьким нацизмом.

Злочини кацапізму в образі московського більшовизму, в багато разів перевершили злочини німецьких нацистів і по масштабах, і по технічному діапазону, і географії злочинів.

І за це, він, московський більшовизм, не засуджений і не покараний, а ходить в «героях». Тому і досі з Москви – Россеї розповсюджуються небезпеки і не тільки нам українцям, але і світу вцілому.

Який Трибунал потрібний і можливо реально організувати?

Найсправедливішим і найзаслуженішим був би Міжнародний Трибунал над кацапізмом і його історичним породженням московським більшовизмом.

Це буде найвидатнішою подією Справедливості, яка також очистила б і сучасну світову дійсність, і сприяла б виходу із злочинного ординства самої Москви - Россеї.

Але Москва - Россея не Німеччина, вона і зараз ще «пойот і пляшет» в диявольських спектаклях кацапізму. Тому нічого розраховувати на співпрацю з російськими постсовками, а тим більше з їхньою державою.

Навпаки, розраховувати треба на їх запеклий опір і підрив всіляких спроб провести Трибунал.

До честі Прибалтійських держав, вони зуміли організувати в себе такий Міжнародний суд над «комунізмом». - закордонним паспортом московського більшовизму.

Це надзвичайна подія - подвиг вільних країн і сміливих людей.

Це поки що обмежена подія, яка не набула ще потрібної юридичної і політичної сили через те, що найбільші країни - жертви московського більшовизму, серед них і Україна не представлені державними інститутами.

Тому уряд України повинен виступити ініціатором і одним з організаторів Міжнародного Трибуналу. Його справедливо було б провести в одному з центрів — зачинателів московського більшовизму: в Ленінграді або Москві. Але це нереально, так як там царює той же қацапизм.

Часто можна почути від қацапистів щось на зразок «...навіщо ворушити старе..., як судити пристарілих немічних... і таке інше». Так то так. Але, вони ж то катували і вбивали і старих, і жінок, і дітей, і цілі народи. І навіть не покаялись за це!

Қацапизм хитро зтягує «розсекречення» злочинів «сталіністів, комуністів, ленінців тощо». Зтягував раніше, щоб «зійшло» з цього світу те покоління безпосередніх виконавців тих злочинів. З такою ж хитрістю і цинізмом вони, русські і К°, зараз переводять «стрілки» на «вождів», «партію» «жидів» і покидьків - перевертнів з нацменів. І все таки.

Основна мета Трибуналу не стільки судити «пристарілих більшовиків», а розкрити в Судах масштаби і коріння злочинів московського більшовизму і засудити їх, як злочинні організації, а їх організаторів як міжнародних злочинців. І оформити ці рішення в рамках правової міжнародної системи. Ось це головне.

Це дасть змогу карати нинішніх продовжувачів і послідовників московського більшовизму і забороняти діяльність підривних організацій қацапистів на основі таких рішень Міжнародного Трибуналу.

Ще і ще раз. Організація такого Міжнародного Трибуналу повинна бути справою нашого українського уряду, разом з урядами інших країн.

Поки це стане дійсністю, необхідно організувати потужне видання газет чи журналів, а також теле-, радіопрограм з назвою «Трибунал», в яких висвітлювались би пов'язані з цим проблеми і події, а також інформація про конкретних злочинців - більшовиків.

Це послужить консолідуєчим органом і для урядів і для громадськості.

Прята дія. Добиватися юридично оформленого, прийнятого світовими інститутами, визнання Голодомору 33, як акту геноциду і етноциду проти українського народу. Ця робота вже почата і керівництвом України і громадськістю, але не доведена до результату і торпедується силами зовні і навіть всередині України.

Дії Москви - Рассеї передбачені і зрозумілі, і ніякі « прохання» не переконають кацапізм визнати своє злодіяння.

Опір жидівства - єврейства, відкритий чи прихований, визнанню Голодомору 33, як геноциду і етноциду необхідно подолати шляхом національного порозуміння: ми підтримували їх в бажанні своєї держави і засудженні геноциду проти них з боку німецьких нацистів та інше. Ми розуміємо, чому вони, жида - євреї, так себе вели в складі московської Кривавої Орди.

Вони розуміють, що вже немає секретів відносно ролі їх, жидів - євреїв, в плануванні і виконанні Голодомору 33, як і в інших більшовицьких злочинах. Про це вже знають всі. Ми готові простити їм, якщо вони підтримають вимогу українців визнати Голодомор 33, як акт геноциду і етноциду проти української нації. Але якщо вони і далі будуть підтримувати кацапізм і не тільки в блокуванні правди про Голодомор 33, та й в інших антиукраїнських діях, то Україна, для початку, повинна припинити проведення на нашій території всіляких політико - релігійних «міжнародних» заходів жидів - євреїв.

А якщо і це не допоможе, то припинити взагалі їх «концентрацію» в Україні.

На жаль, нафто - газові козири Москви - Рассеї поки що «переконають» багатьох європейських країн утримуватись від визнання Голодомору 33. Але це поки що. Всьому був початок і буде кінець.

Але і ми, українці, недостатньо наполегливо і масштабно показуємо світу причини цієї української трагедії. В цьому викритті треба задіяти не тільки писані, але і головне кіно - і телевізійні засоби. При цьому, треба ясно і без всіляких незручностей чи недипломатичностей показувати головних керманів цього злочину: московський більшовицький уряд, його емісарів, руських та жидівських колоністів і їх офіційні та неофіційні (тоді) організації в Україні. Сучасному світу не дуже болять українські рани, навіть такої глибини як Голодомор 33. Але їм буде цікаво і корисно знати, як руські і їх «партнери» планують і виконують масові вбивства народів. І на цьому треба розкручувати інформатику про Голодомор 33. Може, подумає такий «буржуй», і їм колись знадобляться ці знання для власного спасіння!

Шоста дія. Викривати злочинність кацапізму як ідеології і злочинність москалів - великоросів - руських - язичників, як етносу проти українсько-

го народу та й інших народів. Це також надзвичайно важлива справа, бо власне на цій «дорозі» можна знайти правду про причини тих трагедій, технології їх творинь, і побачити, як не треба чи треба захищатись від қацапізму.

В цьому плані треба організувати створення «Реєстру злочинів» қацапістів, а також і «Енциклопедії злочинності» қацапізму.

В «Реєстрі злочинів» повинні документуватися всі конкретні злочини московських орд з максимально можливими даними про виконавців, свідків, жертв, наслідків та інші дані. Зрозуміло, «Реєстр злочинів» - це нескінченна робота в часі і просторі.

При організації захисту від қацапізму «Енциклопедія злочинності» може служити своєрідним довідником, так як в ній описуються різні види, типи, способи, методи тощо реалізації злочинів қацапізмом.

Головне, як можна глибше в історичному плані відділити етнічну сутність і причинність тих злочинів қацапізму від випадкових чи маскуючих факторів.

Сьома дія. Очиститись від історичних фальсифікацій Москви - Рассеї. Всіма і ними ж, визнано, що російська діюча нині історія – це фальсифікат. Наш інтерес тут не в боротьбі за їх очищення. Нехай видають себе ким хочуть.

Проблема тут в іншому. На основі своєї історичної фальшивки Москва – Рассея натворила і нав'язала свої «похідні» фальшивки для «молодших братів», які тільки і думали, якби «влитись, воз'єднатись, приєднатись і т.д.» до неї. А раби - холоуї қацапізму їх розносили і впроваджували в життя. Століттями қацапізм вогнем і мечем випалював і вирізував із життя нашу історію і нав'язував свої варіанти, вигідні «старшому брату», і на яких складались навчальні програми, організовувались уроцистості, створювалась ефірна і писана інформація, організовувалась культурна діяльність тощо. Кого виховує така «історія»? Патріотів України чи кандидатів у перевертні?!

Тому необхідно очищатись від нав'язаної Москвою – Рассеєю історичної фальші. Враховуючи тотальний характер; масштаби виробництва і розповсюдження історичних фальшивок, таке очищення потребує надзвичайних зусиль і безкомпромісності. В цьому процесі повинні використовуватись найрізноманітніші методи і сучасні засоби. Наприклад,

корисною справою, гідною проблеми могло б бути створення кіно- чи телесеріалу «Кацапи», який би висвітив звідкіля вийшов, як ішов і куди прийшов етнос кацапів - москалів — великоросів - русських - язичників.

Цей серіал повинен покрити їх історію:

в часі: від початку другого тисячоліття і до початку третього;

в просторі: від далекосхідного селища на Амурі і до Балтики в Європі.

В процесі формування: від маленького азійського племені і до величезної світової імперії.

В усіх таких інформативних площинах - горизонтах необхідно показати визначальну дію базових ідеологічних принципів, розвиток мутантських і причинність супутних принципів кацапізму.

На таких інформативних «шкалах» доцільно вибирати найбільш відомі, яскраві і характерні факти із діяльності окремих «героїв» і московських орд. І на цій основі будувати цікаві сюжети. Реалізуючи серіал «Кацапи», важливо не відхилятися далеко від їх історичної магістралі - «шляху кацапів». І кацапські «маліни», і московські «смути», і царські «округлення границь», і більшовицький «Інтернаціонал» та інше - це лише відрізки єдиного «шляху кацапів».

Багато корисного можна розкрити і показати в серіалі «Фарисеї Московського патріархату». На своєму «шляху кацапів» ці московські попи, то з хрестом, то з «серпом і молотом», то з молитвенником, то з уставом ВКП(б) - КПСС та іншим обмундируванням і інструментарієм обробляють «паству», продуктують фальшивки, служать державам - ордам тощо.

Не менш корисним був би екранізований широкомасштабний показ правди про співпрацю московських більшовиків і німецьких нацистів в підготовці і розпалюванні Другої Світової війни, їх ідейне єднання і взаємодопомога, а також про причини їх «розводу».

При очищенні від історичної фальші зараз необхідно бути насторожі, щоб не потрапити в нові історичні пастки, які розробляються і розставляються галімотами. І ось чому! Розуміючи, що на старих історичних фальшивках не те що рассеїватися, але і втриматись стає все важче, ідеологи кацапізму шукають нові можливості в різних напрямках.

Перший, і поки що основний, це традиційний православно-слов'янський варіант. В ньому Москва - Расся об'являє себе наступником давньоукраїнської держави Київської Русі, а перейменовані москалі об'єднують всіх і вся в «єдиний великий руский народ» і таке інше творіння галімотів.

Другий шлях - це спроби створити якийсь більш широкий «гібрид», а не тільки православно - слов'янський, на основі створеного попередніми ордами, ареалу московщини і різношерстних нацменшин, що помирають і зникають як такі з карти народів світу. Це так би мовити проект «багатогранного етносу», щось на подобі «советського народу».

Третій шлях - це створення антиісторичної історії, суть якої довести, що вся світова історія не дійсна. А раз так, то Москва - Расся не єдиний брехун, тому мають право на історичну брехню і вони - кацаписти.

Є одна категорія противників очищення від історичної фальші. Їх вимоги:

«... не треба переписувати історію, нехай буде такою, яка була і т.д...»

Щось подібне до вимог не викидати з українських міст і сіл «пам'ятники» нашим катам: «...не треба їх чіпати - це історія...».

Ні, кацаписти всіх мастей і поколінь, переписували історію і не раз саме ви.

Це ж ви, ще у 18 -му ст. переписались з москалів в рускіє і всю вашу біографію - історію переробили «до основанія».

Це ж ви в совдепії міняли і свою історію, і історії поневолених народів по бажанню чи з примхи ваших вождів. Так що мовчіть галімоти всіх професій! Ми хочемо очистити свою, українську біографію від вашого бруду, від ваших «фількіних грамот».

Розглянуте вище не претендує на вичерпну відповідь. Це лише деякі віхи ідеології боротьби з кацапізмом, а також найбільш актуальні на сьогодні політичні дії з нашої, української, сторони. Зрозуміло, що боротьбу з кацапізмом необхідно вести і на економічному, і військовому, і гуманітарному та інших фронтах, тому що кацапізм веде проти нас тотальну війну, війну на знищення української нації і української державності.

Післямова

Викладене в «Кацапізмі» це перш за все погляд з українських позицій на одну з найзлочинніших ідеологічних систем, якою є кацапізм.

Враховуючи геополітичні масштаби «діяльності» Москви - Росії, українські уроки кацапізму і знання його основ, адресуються як призив і застереження всім країнам і народам.

Кацапізм творив і творить стільки злочинів і таїть стільки небезпек, що важливо і актуально, щоб про нього знали всі і якнайбільше.

Тому з «Кацапізмом» раджу дружити, а з кацапізмом боротися. В плані останнього запрошую прийняти участь, як найперше, в таких проєктах:

«Реєстр злочинів кацапістів»;

«Енциклопедія злочинності кацапізму»;

кіно-, телесеріали «Кацапи» і «Фарисеї московського патріархату» та інших.

Вважаю, що надзвичайно актуальними і корисними будуть навчальні програми про кацапізм.

В практичному плані, для координації міжнародних зусиль, для захисту жертв і нових об'єктів від кацапізму, необхідне створення Антикацапіського Інтернаціоналу.

Кацапізм - це ідеологічна система етносу москалів - руських, яка формувалась і вдосконалювалась століттями, і правила шостою частиною планети.

Тому буде несправедливо звужувати кацапізм до політичних течій чи локальних міжетнічних конфліктів, проявів «релігійної чи класової» ворожнечі. Також несправедливо сприймати і трактувати кацапізм, як щось етнічно образливе чи полеміку на історичну тему.

Ні, кацапізм - це науковий термін і назва ідеологічної системи. Це

своєрідний дороговказ, який дає змогу дійти до першоджерела - витoku етнозачатних ідеологічних принципів москалів - русскіх.

Наведу декілька ілюстрацій того, як бачились мною прояви кацапізму на території та з позицій тих народів, де доводилось мені жити і працювати до «Кацапізму»?

Мордовія (Саранськ). В кінці 50-х років минулого століття життя тих табельних народів (ерзань і мокшинь) нагадувало приречених на етнічну смерть людей, подібно до того, як показувалось чи описувалось життя американських індіанців в резерваціях після їх поразки у війні з «бліднолицими». Різниця в тому бачилась, що і мокшинь і ерзань прискорено розчинялись в «совецькому народі». А власне на їхній землі кацапи створювали «маліни», а після зароджувалась Московщина. В їх народній пам'яті збереглося багато переказів про злочини москалів - русскіх на їхній землі.

Ярославль початку 60 - років. Серед І.Т.Р.нашого «ящика», крім роботи, домінували дві проблеми: де дістати продукти (за ними їздили по черзі в Москву за 300 км); і куди податися (найпопулярнішими були Україна і Прибалтика).

Корінні русскіє Ярославщини не були чи не сприймалися такими агресивними і ворожими до всіх, як в Москві, чи русскіє в республіках — колоніях, в тому числі і в Україні. Це підтвердилось пізніше. Серед москалів - русскіх є дві різновидності.

Перша - це москвичі і русскіє в колоніях; друга - це русскіє, що живуть в «русскіх» місцевостях. Проблеми в тому, що перша є основним носієм кацапізму і складає більшість чисельності етносу. Ще кидалось у вічі в Ярославлі те, що там совдепія була значно «полегшеного» зразка у всьому.

Взяти хоча б таку просту річ. В Україні, Прибалтиці і других «республіках» будинки навіть «райкомів партії» охоронялись «органами» як військові об'єкти. А в Ярославлі навіть в будинку «Обкому партії «дядя Тьоркін» за 1 руб. пускав «до утра» будь - яку парочку в кабінети партклерків з диваном». А за 2 руб. навіть в кабінети з шкіряними диванами.

На заводському стадіоні дозволялось кричати: «бей французов». І ніхто не пришивав «анти...».

Подібні явища в «республіках» не проходили.

В Латвії (Рига) ситуація була принципово іншою. Там ще відчувалась вища побутова і етнічна культура, ніж у «русских». І всі, крім професійних кацапістів, старались говорити з «неруским» акцентом, щоб їх не приймали за окупантів.

Серед моїх колег по роботі були і діти тих «латишських стрільців», яких московські більшовики спочатку використали як найбільш надійну «убойну силу», а потім як зайців перестреляли.

Правда, перед цим їх оженили на «русских», щоб використати їх дітей в майбутньому для русифікації Латвії. Після окупації Москва завезла цих дітей в Латвію. Але всі ті, кого я з них зустрічав, стали патріотами Латвії, а не перевертнями. В цьому був не тільки «генний» фактор. В Латвії Москва - Рассея ще не встигла понищити національну інтелігенцію.

В Ризі більш чутливіше сприймалися прояви кацапізму і на віддалі. Це стосується навіть таких «далеких» речей, як видача видатного розвідника Зорге чи московські авантюри на Кубі тощо.

Не впевнений, що в Саранську чи Ярославлі так би сприйнялось прилюдне «чолобитіє» перед всесоюзним збіговиськом галімотів одного з кровожерливих «комуністів»:

«... я хоч єврей за походженням, але я рускій за світоглядом...». Тоді вже десь відклалось: «що є рускій світогляд?»

Ось так в моїй пам'яті з'явився і такий поширений термін як «жидо-кацапи».

Жидокацапи - це перевертні - свідомі кацапісти, але з формальними приписами до інших націй.

Тому жидокацапами є кацапісти не тільки єврейського походження. І не стільки.

Навіть на прикладі Риги відчув ефективність «русскої зброї»: матерщини, тотального злодійства і п'янства.

Коли в 1987 р, востанне був у Ризі, то з гіркотою відмітив, що і там вже

стояли черги за «водкой» і русській язик - мат - перемат.

І все таки, тоді вже на вулицях Риги зустрічались люди з латишськими прапорцями на плечах чи на головних уборах. Ставало веселіше: Латвія живе, Латвія бореться.

І пригадалися 20 - річні плачі вищих чинів Прибалтійського військового округу (штаб ПВО був у Ризі, і мені доводилось бувати в їх середовищі):

«... ця лиса ер -а (Хрущов) думає, що латиші дурні і повірять, що все Стачін робив. Не треба нічого розкривати, бо якщо так піде, то нас витурять звідсічя...».

Мужні латиші, як і всі прибалти, таки витурили Москву - Рассею. Я радий за них, честь і слава їм!

В Києві я зустрів принципово гіршу ситуацію, більш глибоку руїну, про що в «Кацапізмі» відмічається.

Тут хочу згадати про одне Київське явище, яке запам'яталось під назвою «Трагедія Шульженків».

Так сталося, що протягом короткого часу до мене звернулись троє чоловіків з прізвищем Шульженко, таким українським.

Двоє з них були кияни і з ними велись переговори про роботу в Кібернетиці.

Третій Шульженко тоді жив в Москві і приїхав у Київ, щоб отримати від мене рецензію на його дисертаційну роботу в галузі мікроелектроніки.

І от всі троє за походженням українці, а в їх паспортах записано «руські».

Чому так? Їх відповіді - це ілюстрація технологічних схем русифікації, що практикувались кацапізмом.

Перший Шульженко (прекрасно говорив українською):

«...я приїхав з Кубані, а там тільки такі видають...»

Другий Шульженко (батьки українці - військові, служили в Грузії):

«...я не грузин. Для гарнізонних паспортистів - всі були рускімі».

Третій Шульженко: «...мої батьки з яїцьких козаків, ось московська прописка...»

Ця «Трагедія Шульженків» - це типова українська трагедія – це наша Біда, породжена злочинним кацапізмом.

Злочинність Москви - Рассеї нескінченна у всіх вимірах: просторі, часі, методах тощо.

Про злочини москалів - русскіх і їх посібників могли б розповісти:

- і ще ненароджені немовлята, що задихались в утробі матерів, яких русскіє комуністи спалювали живими;

- і цвіт нації, який русскіє комуністи розстрілювали в «честь» своїх свят;

- і цілі села чи регіони, які русскіє всіх мастей вивозили чи обезлюднювали голодоморами, щоб звільнити для себе нашу землю; і так до нескінченості.

Тому і в цьому виданні «Кацапізму» немає ненависті. Це лише коротка розмова про добро і зло. І не наша вина, що останнє, таке конкретне і велике. Тому йому і приділено більше уваги, як найбільшій небезпеці.

На закінчення хочу подякувати всім моїм однодумцям, які були разом і в небезпечній совдепівській темряві і на обнадійливих київських майданах.

Спасибі тобі, брате (Кардашук Микола) за те, що ти став колись на місце батька, який не повернувся з війни; ти був братом і другом в нашій боротьбі. Тобі присвячую це видання «Кацапізму». Тому прости, якщо щось не так.